

**BÜTÜN
ÜLKELERİN
İŞÇİLERİ
BİRLESİN!**

kitle

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR
17 TEMMUZ 1971 250 kış
YIL:2 SAYI:66

haftalık sosyalist gazete

YE 17-40 1A1111
VERECEK

Lefke ve Omorfo da dü...
yardımı
yakında başlıyo
62 saatte hedefe ulaştık
Herkes bize silah satmak istiyor
Lefkoşe
yanıyor
Tüccar ve diğ...
Ankara'da
sonra...
İŞÇİLERİN BİRLİĞİ
HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN
SİLAHLANMA
YARIŞINA
HAYIR !
SAVAS
KİŞKİRTİCİLİĞİNİ
HAYIR !

ALMANYA, BİZE
SAVAŞ UÇAĞI
100 MİLYAR LİRALIK
Türk askerleri, çetin savaşı
direnişini
gök girdi
Kıbrıs'ta
SAVAS

peşin
silah
Bris'in en önemli limanı M...
sum bak enerjisi...
sıyır bırakıp kaçıyor...

SİLAHLANMA YARIŞINA SON !..

militarizmi körükleyen emperyalist ve yerli tekellerdir

17 Temmuz tarihi silah ambargosu konusunda Ankara hükümetinin verdiği «mühletin» bittiği tarih. 15 Temmuz'dan sonra zaten güncelliğini koruyan konu yeniden canlanacağı benzetilmektedir.

Emperyalizm ve onun Türk ve Yunan ortakları ile Kıbrıs'taki işbirlikçileri, Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin hakkına saygı göstermediklerinden; Bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti'ni yoketmek, bölmek ve emperyalizme, Nato'ya bağımlı bir üs haline getirmek istediklerinden dolayı Doğu Akdeniz'de yeni bir çıkmaza girmişlerdir. Gerileyen Amerikan emperyalizmi, askeri stratejisinde öteden beri değişiklikler yapmanın adımlarını atmaktaydı. Bugün Kıbrıs sorununun getirdiği aşamada, bu planların bir kısmını da uygulama fırsatını bulmuştur. Ama bu uygulamalar kendi hesap ve planlarını aşan, istemediği Amerikan aleyhtarı gelişmeleri de getiren bir kimliğe bürünmüştür.

Bugün ABD emperyalizmi Yunanistan'ı daha çok tahkim etmek ve bu arada Türkiye ile Yunanistan hakim sınıfları arasında bir uzlaşma sağlayıp askeri örgütlenmesinin bu kanadını onarmak çalışmaları içindedir.

MC iktidarı silah ambargosu karşısında güç durumda kalmıştır. Bir yandan şovenizmle şartlandırılmış kitlelerden oy hesapları açısından kaygı duymakta, öte yandan silah sorununu nasıl çözeceğini düşünmektedir. Buna karşılık sosyal demokrat muhalefet ise açık açık Alman emperyalizmine davetiye çıkarmaktadır. Genel Kurmay Başkanı'nın Almanya gezisi de dikkat çekicidir.

Bu gelişmeler karşısında, finans kapitali bazı kesimleri «ulusal savunma» gibi görünüşte «ilerici» tezlerin altında ulusal silah sanayi istemektedirler. Birtakım küçük burjuva ilerici-leri de bu görüşü desteklemektedirler. Hatta sözde militarizm karşıtı Maocu provokatörler de Türkiye'nin «milli savunmasını kendi gücüne dayanarak» «sağlam temeller» üzerinde kurması gerektiğini ileri sürerek finans kapital korosuna ve militarizm kışkırtmasına katılmışlardır.

İşçi sınıfı sosyalizmi, gerek Ege sorunda gerekse daha birinci Kıbrıs çıkartmasının hemen akabinde finans kapitalin militarizm ve silah sanayi arzularını gözler önüne sermişti. Aradan geçen zaman bu öngörülerin doğruluğunu ortaya çıkardı. Artık finans kapital örgütlerinin raporlarında silah sanayinin zorunluluğundan söz edilmekte, Vehbi Koç'tan, Sabancı grubuna kadar büyük finans grupları da «bu konuda üstlerine düşen görevi yapmağa hazır olduklarını» belirtmektedirler.

Yabancı silah tekelleri militarizmi kışkırtarak yeni kârlar peşindeyken, yerli tekeller de ellerini oğuşturarak kendilerine düşen kemik payını almaya hazırlanmaktadırlar. Türkiye'nin silahlanma yarışı önümüzdeki dönemde iki biçimde kendini gösterecektir: Birincisi yabancı silah tekellerinden bol miktarda silah almak, ikincisi ise Türkiye'de silah sanayiini başlatmak.

Her iki biçimde de birlikte yürütülmek istenecektir. Amaç, emekçi halkımızı biraz daha sömürmek pazar tükânıklığı içindeki emperya-

list tekellere yeni kârlar sağlarken, gene yerli parababalarına yeni yatırım alanları ve tatlı kârlar vermektir. Silahlanma yarışında ve «ulusal silah sanayi» yaygınlığının altında yatan gerçek budur.

İşçi sınıfı sosyalistleri silahlanma yarışına karşıdır. Çünkü bu silahlanma emperyalizmin dünya halklarına karşı tasallutunu önleyecek bir meşru savunma olmayıp, tam tersine emperyalizmin dünya halklarına ve bu arada Türkiye halkına karşı kullanacağı saldırı amacını gütmektedir. İstenilen ve yapılan silahlanma sosyalist ülkeler ve Orta Doğu, Yunanistan ve Türkiye halklarını hedef almaktadır.

İşçi sınıfı sosyalizmi, militarizme son verilmesini, ordu mevcudunun büyük ölçüde azaltılmasını, silahlanma yarışının durdurulmasını, askerlik «hizmetinin» kısaltılıp, «hizmet» olmanın çıkarılarak ihtiyari bırakılmasını savunmaktadır.

İşçi sınıfı sosyalizmi silah ambargosu, Kıbrıs vb. konularında bu görüşlerin ajitasyon ve propagandasını güçlendirmek, gerçekleri halkımıza anlatmakla yükümlüdür. Bu görevi yaparken sol adına ortaya çıkıp ulusal silahlanma yarışı, milli savunma vb. gibi lâflarla halkı yanıltan ve yabancı - yerli finans kapitalin değirmenine su taşıyarak halkımıza zararlı görüşleri empoze etmeğe çalışan sözde sol görüşlerin de bu konudaki gerici propagandalarını tecrit etmek görevini üstlenmiştir.

'den haberler

Sakarya İl Örgütüne baskılar sürüyor

TSİP Sakarya İl örgütü 8 Temmuz gecesi kapısı kırılarak soyulmuş, içerdeki bütün parti evrakı ve kitapları 400 kadar kitap götürülmüştür. Tanıkların belirttiklerine göre, birkaç gece önce partinin kapısını zorlayan 7-8 kişi görülerek bekçiye ihbar edilmiş, ama bekçi bu şahısların eylemini engellememiştir.

Bundan iki gün sonra, 8 Temmuz gecesi Parti binası saldırıya uğramıştır. Çağırılan emniyet görevlileri Parti binasına gelerek çalınan eşyaları tesbit etmekte yetinmişlerdir.

Soruşturma «herhalde» sürdürülecektir ve muhtemelen kolluk kuvvetleri bütün bu gibi durumlarda olduğu gibi «suçluları» yine bulamayacaklar, faili meçhul suçlara bir yenisi daha eklenecektir. Oysa bütün bu saldırıların faileri ve ardlarındaki güçler bellidir. Halkımız bunları her geçen gün biraz daha iyi tanımaktadır.

TSİP'e yapılan baskıların bir parçası olan Sakarya il örgütü binasına saldırı ve faşist çetelerin hırsızlık olayı, TSİP'i ve tüm işçi sınıfı sosyalistlerini bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm mücadelesinden bir adım bile alakoyamayacak, mücadele daha da kararlı olarak sürecektir.

TSİP Ankara İli davası sürüyor

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinin TSİP Ankara il yöneticileri ve Ankara'daki anti-faşist toplantıdaki konuşmacılar için Ceza Kanununun 141 ve 142. maddelerini ihlâl ettikleri gerekçesiyle açılmış olan dava sürmektedir. Son olarak, davada tutuklu bulunan Ankara İl Sekreteri Veli Gürcan da tahliye edilmiştir. Ancak, bu sırada, Ankara toplantısında konuşmacı olarak katılmış İstanbul İl Başkanı İbrahim Seven tutuklanmıştır.

TSİP Başkanlık kurulu, bu son olay ve genel olarak TSİP üzerinde yoğunlaştırılan baskılarla ilgili olarak yayınladığı bildiride, anti-demokratik baskıların şiddetle yermiş, İstanbul İl Başkanı'nın tutuklanması'nın, bütün sanıkları tahliye edilmiş ve çoktan iflâs etmiş bir davada, anti-demokratik faşizan baskıların yeni bir örneği olduğunu, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinin yılmadan süreceğini bildirmiştir.

TSİP ilçe kongreleri

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin İstanbul ilçe kongreleri devam etmektedir. Geçtiğimiz hafta Beykoz ve Bakırköy ilçeleri kongreleri yapılmıştır. 6 Temmuz Pazar günü yapılan Bakırköy İlçe Kongresini bir konuşmayla açan ilçe başkanı Abdullah Ercan'ın konuşmasından sonra, divan seçimleriyle, divan teşekkül etmiş ve Divan başkanlığına Sefer Güvenç getirilmiştir.

TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu yaptığı konuşmada, Türkiye'de en sıcak mücadele hedefimizin faşizm ve MC olduğunu belirtmiş ama işçi sınıfı içinde sosyal demokrasiye karşı mücadelenin yoğunlaştırılmasının, siyasi gerçekleri açıklama görevinin çok önemli bir parçası olduğunu söyleyerek MC-CHP kutuplaşmasının görünümlü olduğunu, temel sınıf mücadelesini yansıtmadığını söylemiştir. «Sosyalist hareketin ve işçi sınıfı politikasının bağımsız tavrını sürdürmenin başlıca görev olarak, bir yandan MC'nin faşiz-

zan baskılarına, öte yandan burjuva ideolojisi olan sosyal demokrasinin gözbağına karşı kararlı mücadele vereceğiz. Önümüzdeki muhtemel bir sosyal demokrat iktidarda kısa zamanda sosyal demokrasinin çıkmazını görerek aramız içinde olacak geniş kitlelere sağlam, köklü bir işçi sınıfı örgütlenmesi ulaştırmak gerekir. Bunun temellerini bugünden TSİP'le atıyoruz» diyen genel sekreter, sosyalist pratiğin en önemli sorununun kitlelerle sistemli bir diyalog ve bağ kurmak, ajitasyon - propagandadan, örgütlenmeye geçmek ve bu üçlü bağ sistemli, temelli bir şekilde kurup inşa etmek olduğunu söylemiştir.

Kongre sonucunda Faik Tunah (Başkan), Ali Kahramanoğlu (sekreter), Gürcan Tuncay (sayman), Murtaza Aydın ve M. Aziz Aslan yönetim kuruluna, Abdullah Ercan ve Gürcan Tuncay da il delegeliklerine seçilmiştir.

BEYKOZ KONGRESİ

Şirin Cemgil'in divan başkanlığında geçen Beykoz İlçe Kongresinde Parti yöneticileri adına ilk konuşmayı yapan Genel Başkan Ahmet Kaçmaz, Milliyetçi Cephe'yi ve onun karşısındaki Ortak Pazarıcı sosyal demokrat alternatifini eleştirmiş, işçi sınıfımızın bağımsız politikasını örgütlenme çalışmaları içinde güçlendirip yaygınlaştırmanın esas olduğunu vurgulayarak, sosyalist hareketin örgütlenme, derleşme ve birlik sorunlarına değinmiştir. Genel Başkan, «Sık sık belirttiğimiz gibi biz birlikte masaya başı birlikleri anlamıyoruz. Partimiz temelde anlaştığı tüm sosyalistlerle Parti platformunu esas alan işçi sınıfı pratiği ve sosyalist birlik çalışmaları önermiştir. Biz birliğin ön şartını işçi sınıfının sosyalist işçi liderlerinin yetişmesi olarak anlıyoruz. Ustaların da belirttiği prensip zaten bu olmuştur. Yeni bölünme tohumlarını içinde barındıran ilkesiz birlikleri değil, sağlam prensiplere dayalı ileri düzeydeki birlikleri önermekteyiz. Bugün aynı prensipler üzerinde hareketimizin birlik sorunu, daha ayrıntılı ideolojik birlikleri ve daha ileri homojenlikleri öngörmektedir» demiştir.

Daha sonra konuşan genel sekreter Yalçın Yusufoğlu sosyalist hareketin ve Partinin çeşitli sorunlarına değinmiştir.

Yapılan eleştirilerde, Partinin sendikalar ve DİSK politikası, gençlik politikası ele alınmış, ilçe üyeleri ve yöneticileri görüşlerini, öneri ve dileklerini belirtmişlerdir.

Yapılan seçimlerde Mustafa Zülkadiroğlu (Başkan), Mehmet Sert (sekreter), M. Ali Yuva (sayman), Fuat Vardal ve Behçet Sren yönetim kuruluna, Mehmet Sert ve Mustafa Zülkadiroğlu il delegeliklerine seçilmişlerdir.

Kartal İlçesi Yeni Yönetim Kurulu

TSİP Kartal ilçesinin kongre sonucunda seçilen yeni yönetim kurulu şöyle teşekkül etmiştir:

Mehmet Karadeniz, Nizamettin Özyurt, Hasan Sert, Aziz Uğur, Mustafa Uğur.

Kartal ilçesinin il delegeleri olarak da Mehmet Karadeniz, Mustafa Satış, Şehmuz Gül arkadaşlar seçilmişlerdir.

MC

HÜKÜMETİNİN DIŞ POLİTİKA AÇMAZI

Temmuzun 15'inde, Amerikan silah ambargosunun kaldırılması, bu mesele üzerinde ABD'nin bir kere daha «düşünmesi» için, Demirel Hükümetinin koymuş olduğu bir aylık mühlet sonra eriyor. MC Hükümeti, bu bir ayın sonunda Amerika ile aradaki çeşitli anlaşmaların yeniden gözden geçirileceğini bildirmiş ve bunu oldukça da «tafralı» bir eda ile yapmıştı. Hemen ardından, Kissinger'in bu tafralara aldırılmaz beyanını geldi ve MC'nin Dışişleri Bakanı Çağlayangil, oldukça ağırlıklı bir şekilde, yıllardır bunca vefa ile hizmet ettikten sonra böyle bir muamele görülmesi karşısında üzüntülerini dile getirdi. Böylece, ABD emperyalizmine bunca yıl «hizmet» edildiğini kabul ediyor, hizmetin karşılığının bu olmasından yakınıyordu.

Ardından çelişik, kararsız beyanlar, bir «aslan kesilme», bir «geri çekilme»ler geldi ve 15 Temmuz yaklaşırken egemen sınıfların MC'de somutlanan iç ve dış çıkmazları büsbütün yoğunlaştı.

Muhtemelen gerçekleşmeyecek bazı söylentilere göre, Demirel, bir olayı, meselâ İsmail Cem'in görevden alınmasının ertelenme kararının iptali için Danıştaya müracaatının olumsuz sonuçlanmasını «bahane» ederek istifa etmeyi bile düşünmektedir. Bu haberin doğruluk derecesi ne olursa olsun, egemen güçlerin tümünün, özellikle bugün hükümette bulunan MC kanadının ve daha da özellikle Demirel'in güçlüklerinin yoğunlaştığı bir gerçektir. Bu çıkmazın temelindeki nedeni şüphesiz ki Türkiye'de gelişen sınıf mücadelesi, emekçi kitlelerin hızla bilinçlenme sürecine girmeleri ve emperyalist kapitalist sistemin Türkiye'deki ortaklarına da yansayan bunalımıdır. Ama, bunlardan bağımsız olmayan dış politika sorunları bu çıkmazı büsbütün derinleştirmiştir.

Kısaca söylenecek olursa, Demirel ve MC ardındaki güçler, bugün, dış politikada, tam bir «aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık» durumuyla karşı karşıyadırlar. ABD emperyalizmiyle olan eski ve köklü bağları, ekonomik ve siyasal bağımlılıkları, onları ipleri asla koparmamaya, ipleri koparmak bir yana, ABD emperyalizmi yörüngesinde daha kararlı şekilde yer almaya itmektedir. Bu, «taviz» diye üzerinde kıyametler koparılan bazı gelişmeleri kabul etmek, özellikle Kıbrıs'ta geri adım atmak demektir. ABD emperyalizmi Yunanistan ve Türkiye egemen sınıflarının NATO'nun Batı kanadı ve kendi açısından daha bir ahenkli geçinebilmeleri ve her iki ülkedeki emekçi muhalefetinin sola açılmanın daha kolay engellenebilmesi için Kıbrıs'ta, Akdeniz'de, Ege'de belli çözümler dayatmaktadır. Türkiye egemen sınıfları, özellikle MC ardındaki güçler, aslında Kıbrıs'ın fethinden öyle umdukları yeni sömürü alanları, yeni artı-değer alanları, yeni yatırım alanları bulabilmiş değillerdir. Bulabilecek imkânlar olsa bile Ada'da durum istikrarsızdır, kaynamaktadır. Her geçen gün bu gerçeği biraz daha farketmektedirler. Ve Kıbrıs konusunda ABD'den bir ölçüde kopma, arayışta bahasına «kahramanlık» taslamaya hiç de o kadar teşne görünmemektedirler. Pazarlık masasında, emperyalizmin hakemliğinde, ve Adanın bağımsızlığının ortaya konduğu bir masada, pek ala, üç aşağı beş yukarı anlaşılacağını düşünmektedirler. Ama burada hem onların, hem de siyasal güçleri olan MC'nin önünde büyük bir çıkmaz vardır.

Kıbrıs olayları görünür bir şekilde CHP'ye CHP'nin desteklerinin artmasına, sermayenin ve «etkili güçlerin kendisine güven beslemelerine yol açmıştır. Ve CHP bu etkenliği özellikle kitlelerdeki «şoven-milliyetçi» şartlanmayı okşayarak, kitleleri bu temel üzerinde bir «fetih sarhoşluğuna» sokarak sağlamıştır ve bunu oya tahvil etme çabaları içindedir bir yıldan beri. İşte bu yüzden, işçi sınıfının örgütlenmesinin henüz güçlüğü oluşmadığı bir dönemde bu gün kitle muhalefetinin çekim merkezinin CHP olması, kitlelerde yaratılan ve köriklenen dar milliyetçi, şoven eğilimlerle birleşince, açık faşizm değil de oy hesabı yapan hiçbir mihrak, Kıbrıs ve benzeri konularda herhangi bir geri adım atabilecek gücü kendisinde görmemektedir. MC'nin emperyalizmin isteklerine uyarak atacağı herhangi bir geri adım CHP ve geniş kitleler tarafından hemen taviz olarak nitelenecek ve üzerinde büyük kıyametler kopararak MC'nin zaten yıpranan, kemirilen destekleri büsbütün azalacaktır.

Aslında dış sorunun ve Kıbrıs sorununun tek çözümü

Ada'daki bütün yabancı askerlerin bütün işgalci güçlerin çekilmesi, ada halkının kendi kaderini tayin etmesi hakkının tanınması ve bütün üslerden arınmış bağımsız, demokratik Kıbrıs'ken, ve emperyalizmle bütün bağların koparılıp dünyanın demokratik ve sosyalist güçleriyle yeni bağlar kurulmasıyken, böyle bir çözümün ancak işçi sınıfı öncülüğünde halkın demokratik iktidarı altında gerçekleşebileceği açıktır. Bu yüzden, ne MC'nin, ne de CHP'nin konuya getireceği çözümlerin uzun vadeli geçerliliği ve egemen güçleri bunalımdan çıkmazdan kurtarabilecek bir yönü olmayacaktır. Olsa olsa şovenizm köriklenmesine devam edilecek ve kitlelerde sınıf bilinci ve anti emperyalist

BÜTÜN ÜSLERDEN ARINMIŞ BAĞIMSIZ KIBRIS

15 Temmuz 1974'de faşist Sampson darbesi ile Bağımsız Kıbrıs Cumhuriyetine bir faşist emperyalist komplo düzenlenmişti. Faşistlerin ilk işi komünist ve sosyalistleri katletmek oldu. Faşist Denktaş ilk başta «bu Rumların iç meselesidir» diyerek durumdan memnun olduğunu belirtmişti. O sırada işbaşında bulunan Ecevit hükümeti Kıbrıs'da bağımsızlık ve demokrasiyi amaç edindiğini söyleyerek ilk müdahalesini yaptı. Ne var ki çıkarma sabahında söylenen bağımsızlık ve demokrasi amaçları, sloganları birkaç gün sonra terkedildi. Daha sonra Türkiye ikinci bir hamleyle adanın yüzde kırkını işgal etti. İlk günkü barış ve demokrasi sloganlarının yerini artık iyice şovenizm, savaş kışkırtıcılığı ve Yunan düşmanlığı almıştı.

Daha sonra Kıbrıs olayı Amerika, Türkiye, Yunanistan ve AET arasında çok boyutlu bir çaban başı olarak gelişti. Emperyalizm ve onların Türkiyeli, Yunanistanlı, Kıbrıslı sömürücü ortakları Kıbrıs halkının kaderi üzerinde pazarlıklara oturdular ve bu gelişmeler çeşitli görünümle kazanarak bugüne dek sürüp geldi.

Öte yandan Amerikan emperyalizmi bir, yandan yeni askeri stratejisinin bazı gereklerini ortaya koyarken, öte yandan Türkiye ve Yunanistan hakim sınıfları arasında bir denge kurmak, askeri örgütlenmesinin bu kanadını onarmak amacıyla Türkiye'ye silah sevkiyatını durdurdu ve silah ambargosu bugün Türkiye hakim sınıflarının en önemli sorunları arasında girdi.

Böylece Kıbrıs halkının kendi kaderlerini tayin hakkına saygı göstermeyen emperyalizm ve onların Türk-Yunan ortakları bugün ciddi bir açmaz içindedirler.

Kıbrıs sorunu çözülmemiştir. Emperyalizmin güdümünün sınırları içinde de çözülmesine imkân yoktur. Kıbrıs sorununun nihai çözüm yolu elbette sosyalist ve demokratik güçlerle, Kıbrıs işçi sınıfı başta olmak üzere Kıbrıs emekçi halkının mücadelesiyle, dünya sosyalist sisteminin ve uluslararası işçi sınıfının ağırlığıyla çözülecektir.

Bu gerçekleşmediği sürece kalıcı çözüme ulaşmanın Kıbrıs halkıyla Türkiye, Yunanistan ve Orta Doğu halklarının lehine bir sonuca varmanın olanağı yoktur.

Kıbrıs'da nihai çözüm yolunun emperyalizmin Kıbrıs'dan ve Orta Doğu'dan kovulmasıyla getirileceğine şüphe yoktur. Gerek Türkiye, gerekse Yunanistan ve Kıbrıs hakim sınıfları ve Denktaş kliği iktidarda kaldığı sürece devrimci çözüm gerçekleşmeyecektir.

Ama bu gerçek işçi sınıfımızın, Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan halklarının çıkarları doğrultusundaki görüşlerini, taleplerini tekrarlamamıza engel değildir. Bu tam tersine işçi sınıfı sosyalizmi her konuda olduğu gibi bu konudaki görüşlerini de ısrarla yaymalıdır. Bugün hakim güçler tarafından şartlandırılmış kitleler zaman içinde işçisınıfımızın bu konudaki haklılığını görerek onun görüşlerini benimseyeceklerdir.

Kıbrıs Konusunda İşçi Sınıfı sosyalizminin acil talepleri:

● Bugünkü Şiarımız Bütün Üslerden ve Yabancı Askerlerden arınmış Bağımsız ve Demokratik Kıbrıs Cumhuriyetidir.

bilinç yerine dar milliyetçilik, şovenlik, halklara düşmanlık sarhoşluğu üzerine kurulu bir tepkinin geliştirilmesine ve olup bitenlerin bu sarhoşluk ardına gizlenmesine çalışılacaktır.

MC'nin, Demirel'in, egemen güçlerin dış politikadaki açmazları sürekli gelişirken ve sosyal demokrasi şu veya bu biçimde, bunun parçasını toplayarak bir iktidara hazırlanırken, sosyalistlere düşen görev bir yandan şovenizmle, ve geliştirilen müdahaleci eğilimlerle mücadele ederken, kitlelerle sıkı bağlar kurmanın yollarını aramak ve en önemlisi işçi sınıfının örgütlü gücünü inşa etmek, güçlendirmek, geleceğe hazırlamaktır.

● Bu şiarın yerine getirilmesi için temel prensip Kıbrıs Halkının kendi kaderini tayin hakkına saygı gösterilmesidir. Burjuva hükümetleri altlarında kendi imzaları olan İnsan Hakları Evrensel Beyanname-sine bile uymayacak denli bir riyakârlık içindedirler.

● Bu cümleden olarak birinci şart Ada'daki İngiliz, Türk ve Yunan üslerinin boşaltılması bütün askerlerin çekilmesidir. Şu anda adada en büyük askeri güç bulunduran Türkiye de bütün askerlerini geri çekmelidir.

● Federasyon dahil fiili taksime yol açacak her türlü statüye karşıyız.

● Kıbrıs halkının kendi geleceğini özgürce tayin hakkının, gerçekleşmesi bir bütün olan Kıbrıs işçi sınıfının kendi öncü politik örgütünde örgütlenmesinden geçer. Bu nedenle etnik olarak ister Türk isterse Rus olsun, bütün işçilere milliyet ayrımı gözetmeden aynı politik ve sendikal örgütlerde örgütlenmek hakkı tanınmalıdır.

● Aynı hak işçi sınıfı dışındaki diğer emekçileri de içerir; emekçi Partiler hem Rum, hem de Türk kesiminde faaliyet gösteren Türk ve Yunan emekçilerinin ortak partileri olmalıdır. Ayrıca sendikalar dışındaki küçük burjuva meslek örgütleri için de aynı kural konmalıdır.

● Kıbrıs Türk Federe Devleti adındaki ayrılıkçı devlet, Kıbrıs'da karşılıklı şovenizmi kışkırtan, Kıbrıslı Rum ve Türk emekçilerini birbirine düşman eden gayri meşru bir kuruluştur. Bu devlet feshedilmeli, çizdiği ayrım sınırları kaldırılmalı ve tüm Kıbrıs'da üniter karakteri hakim olan tek bir kuruluşa gidilmelidir.

● Yeni statüde işçi sınıfının ve emekçi halkın en özgür biçimde örgütlenmesini esas alacak, geniş bir demokrasiyi içerecek ve her türlü faşisti ve faşizan girişimi, her türlü milliyetçi propaganda ve uygulamayı ağır şekilde cezalandıracak bir anayasa yapılmalıdır.

● Ancak bu şartlar sağlandıktan sonra Türk ve Rum partileri diye milliyet ayrımına bağlı olmayan, sadece ideolojik farklılıkları esas alan Partilere yeterince çalışma ve propaganda hakkı tanındıktan sonra serbest seçimlere gidilmelidir.

● Kıbrıs halkının sorunu milliyet meselesi değil, sınıf sorunudur. Bu nedenle tüm Kıbrıs emekçilerinin ortak çizgisinin emperyalizmle ve yerli ortaklarına karşı olacağı açıktır. Ama yıllarca milliyetçilikle şartlandırılmış Türk ve Rum kesimleri arasında tamamen eşitliğe ve serbest rızaya dayanan ilişkilerin kurulması için karşılıklı milliyetçi tahrikler önlenmeli, ayrıca orada azınlık durumunda bulunan Türk kesiminin demokratik hakları korunmalıdır.

● İşçi sınıfı sosyalizmi Yunanistan ve Türkiye arasındaki emperyalistlerin ve yerli ortaklarının başını çektiği şovenizm kışkırtmasına ve silahlanma yarışına, militarizme sonuna kadar karşıdır.

● Türkiye ile Yunanistan arasındaki silahlanma yarışına son vermenin asgari gereklerinden birisi Yunanistan ile Türkiye arasında saldırmazlık paktı imzalanması ve karşılıklı kuvvet indirimine geçilmesidir.

FASİST BASKILAR SÜRERKEN ANTI-FASİST GÜCBİRLİĞİ GELİŞİYOR

Faşist çetelerin kolluk kuvvetleriyle açık işbirliği halinde yürüttükleri haysız saldırılar, Türkiye'nin dört bir yanında sürüyor.

Son olarak Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Sakarya İl örgütü binası 8 Temmuz'u 9 Temmuz'a bağlayan gece, «meçhul (?)» şahıslar tarafından kapısı kırılarak soyuldu. Kimliklerini ortaya koymak için hiç de uzun boylu araştırmaya sormaya ihtiyaç olmayan bu saldırganlar henüz «bulunmadı». TSİP Sakarya İl örgütü binasına geceyarısı kapıyı kırarak giren ve binadaki bütün parti evrakını, kitapları ve eşyayı çalıp götüren hırsız şebekesi, şüphesiz ki kolluk kuvvetleriyle ilişkilerinin nerede başlayıp nerede bittiği belli olmayan, ya da çok iyi belli olan faşist komando çetelerinden başkası değildir. Son zamanlarda saldırı hedefi olarak seçtikleri siyasal kuruluşların evrakına meraklı olanlar da onlardır zaten.

TSİP Sakarya örgütünün kapısının kırılıp soyulması olayının suçluları partiler tarafından ortaya çıkarılacaktır şüphesiz; ancak, bu arada kendileri de tehditle yıldırılmış bazı tanıklar, olaydan birkaç gece önce binanın kapısının kurcalandığını gördüklerini; bu kişiler Bekçi'ye ihbar edildikleri halde, işlerine devam edebildiklerini söylemişlerdir.

Olay, bir süreden beri, özellikle Anadolu'da TSİP örgütleri ve üyelerine yöneltilen baskıların bir parçasıdır. Maraş il örgütü, İskenderun örgütü, Çorum, Gaziantep vb. TSİP örgütleri, aynı açık faşist baskıların şiddetle duyulduğu iller olmuşlardır.

Sıkıyönetim Mahkemeleri, Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve normal mahkemeler de bu baskıların aracı olmaktan, şüphesiz geri kalmamaktadırlar. Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinde, TSİP davasından halâ tutuklu sanıklar vardır. Ve İstanbul il başkanı tutuklanmıştır. İstanbul Kartal yönetim kurulu üyeleri, o mahkemeden bu mahkemeye sevk edilecek, beraat eden bir bildiri yüzünden aylardan beri tutuklu bulunmaktadır. İskenderun TSİP İlçe Başkanı da öyle.

Faşist saldırgan gruplar, bir yandan anti demokratik baskı araçları ve Anayasaya aykırı oldukları resmen ilân edilen Devlet Güvenlik Mahkemeleri, öte yandan ilericiler, yurtseverler ve özellikle sosyalistler ve TSİP üzerinde baskılarını yoğunlaştırırken, demokratik güçlerin ve çizgilerin faşizme karşı gücünü gün geçtikçe daha fazla kavra-

dıkları ve özellikle bu baskıların yoğun olduğu yerlerde gücüne gittikleri görülmektedir. Ancak, bu son derece olumlu gelişmeler karşısında demokrasi sözünü ağzından düşürmeyen, ilericiliği ve halkçılığı, demokrasi havariliğini kimseye bırakmayan CHP yöneticilerinin ve ilerici basının büyük bölümünün tutumu ilginçtir. Defalarca belirttiğimiz gibi, demokrasi yandaşlığı, yandaş olunan demokrasi burjuva demokrasisi olduğu zaman bile, anti demokratik tüm baskılara karşı çıkmayı, mücadele etmeyi gerektirir.

Oysa, özellikle TSİP'e ve genel olarak sosyalistlere yöneltilen baskılar, ve anti demokratik tutumlar karşısında, bu tür ilerici basının ve CHP'nin tavrı hiç de söylediklerine uymamaktadır. Bu çizgi demokrasiyi sadece CHP'ye ve CHP'liler için tanımak, sadece bu çerçevede demokrasi elden gidiyor yaygarası kopartmak eğilimindedir. Demokrasi benim koyduğum sınırlar içinde demokrasidir, bu sınırlarda biter anlayışının tipik bir örneğidir bu.

TSİP'in binalarının basılıp soyulması, TSİP il ve ilçe yöneticilerinin tutuklanması konusunda susan bir takım «demokratik» güçlere karşılık, mahallî anti faşist gücünü belki de en iyi cevabı vermektedir.

Bursa'da demokratik gücünü

Bursa'da, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Bursa Yüksek Öğrenim Derneği, Bursa CHP Gençlik Kolları Yönetim Kurulu Üyesi Mustafa Aydın, Makine Mühendisleri Odası Bursa Temsilciliği, Çağdaş Metal İş Sendikası, MER-DER Bursa şubesi, TÖB-DER Bursa şubesi, TÜMAS Bursa şubesi emperyalizm ve faşizme karşı gücünü öneren bir ortak bildiri yayınlamışlardır.

Bunun üzerine CHP İl Merkezi bu gücünü çağrısında imzası bulunan gençlik kolları üyesini disiplin istemiyeler haysiyet divanına vermiştir.

Edirne'deki olaylar

Edirne'de de benzeri baskılara karşı benzeri bir gücünü gelişmiş ve 3 Temmuz 1975 günü, yüksek öğrenimin demokratlaştırılmasını isteyen bir bildiriyi dağıtan gençlere faşist saldırganlar saldırmışlar ellerindeki bildirileri yırtmak is-

temişlerdir. Aynı faşist ve saldırganlar, ertesi gün Servet Can adlı devrimci arkadaşına bıçakla saldırıda bulunarak ağır yaralanmışlardır.

Bunun üzerine, Edirne TSİP İl Başkanlığı, Edirne Yüksek Öğrenim Dayanışma Derneği, TÖB-DER Edirne Şubesi, Tekstil Sendikası Edirne Şubesi, CHP, İl Gençlik Kolları, Trakya Demokratik Kültür Derneği bir bildiriyle faşist saldırıları kınamışlar ve gücünü yeni bir örneğini vermişlerdir. Orada da, CHP Gençlik Kolları üzerine merkez baskısı bu olaylarla da ilgili olarak yoğunlaş-

rılmıştır.

Demokratik mücadele, faşizme karşı mücadele kimselerin tekelinde değildir. Bu bir gücünü ve giderek Cephe mücadelesidir. Bunun anlamayanlar, kendilerini ne kadar «demokrasi havarisi» gösterirlerse gösterebilirler, eninde sonunda demokrasinin genişlemesine hizmet etmeyeceklerdir.

Ve faşizmin kaban dalgası karşısında kimselerin böyle taktiklerle ve anti faşist mücadelenin cephe mücadelesi olduğu gerçeğini kavramadan «gemisini kurtarabildiği» görülmemiştir.

İranlı gençlerin bildirisi “ŞAH DİKTATÖRLÜĞÜNE SON”

İranlı gençler, ülkelerindeki faşizmi protesto ediyorlar. Burjuva basınının öve öve bitiremediği ŞAH'ın İRAN'ının gerçek yüzünü ortaya koyuyorlar. Yorumsuz olarak, İranlı yurtsever, ilerici gençlerin bildirisini vermeyi yeterli görüyoruz.

«Kapitalist düzenin içinde bulunduğu buhran ve bu kapitalist düzenin koruyuculuğunu yapan Amerikan emperyalizminin dünyanın her köşesinde ve en son olarak Vietnam ve Kamboçya'da uğradığı yenilgi, Dünya güçler dengesinde Sosyalizm lehine gelişmesi, emperyalizmi gittikçe hırçınlaştırmaktadır. Bağımsızlık - demokrasi sosyalizm uğrunda mücadele veren bütün ülkelerde, artan baskı ve terör bu durumun ifadesidir. Bu cümleden bizim vatanımız İrand'a, halkımızın, emperyalizme ve onun kuklası olan Şah rejimine karşı yürüttüğü haklı devrimci mücadelesini her ne bahasına olursa olsun SAVAK (CIA'nın Orta Doğu uzantısı) polis, jandarma ve ordu birlikleriyle bastırmağa çalışılmaktadır. Birbuçuk ay içinde resmi makamlarca açıklanan ve faşist, kan içen Şah rejimi tarafından hunharcasına öldürülen 22 devrimci buna somut örnektir. Aslında, bu iki ay içinde öldürülenlerin sayısı bu rakamın daha üstündedir. Seçimden önce isimleri açıklanan Şah'ın parlamento vekilleri halkı aldatmak için yaptıkları seçim kampanyası sırasında Güm, Tahran, Tebriz, Maşhat ve İsfahan gibi büyük şehirlerin üniversitelerinde, cadde ve pazarlarında Şah'ın diktatörlük rejimine ve onun kurduğu faşist parti ve seçime karşı gösteri yürüyüşleri sırasında göstericilerin üzerine açılan ateşler sırasında ölenler ve tutuklananların sayısı henüz kesin belli değildir. Bu birbirini izleyen

olaylar rejimin terör ve baskıyla kendini ayakta tutmaya ve başta Amerikan emperyalizminin çıkarlarını korumaya çalışmaktadır. Şah'ın Basra körfezinde yürüttüğü siyaset, Umman'da bir seneden beri 13 bin İran askerini Dofar halkına karşı İngiliz subayları denetimi altında savaşması ve Şah'ın son Amerika gezisinden sonra Basra Körfezinde yeni bir askeri pakttan söz etmesi bu çıkarıcı siyasete bir örnektir.

Ama bunlara rağmen halkımız bu baskı ve teröre boyun eymeyerek durumu iyi değerlendirmektedir. Ve bu rejimin yıkılmasından başka bir çare olmadığının bilincine varmıştır. Ülkede artan toplumsal direnişler ve buna karşılık artan baskı ve terör bunu göstermektedir. İşte, İran işçi sınıfı sosyalist, emekçi ve yurtsever ve bütün devrimci İran gençliği bunun için mücadele yürütmektedir.

Zafer mutlaka, İran halkının ve işçi sınıfının olacaktır. Bu arada biz, İran Demokratik Öğrencileri ve Gençleri olarak Türkiye ve dünya halklarına ve bütün demokratik kuruluşlara seslenerek İrand'a bu son günlerde topluca katliamlara, baskı ve teröre karşı seslerini yükselterek İran halkının devrimci mücadelesinde yardımcı olmaya gayret ediyoruz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

YAŞASIN İRAN VE TÜRKİYE HALKLARININ KARDEŞLİĞİ

YAŞASIN İRANLI VE TÜRKİYELİ DEVRİMCİ GENÇLİĞİN DAYANIŞMASI

FAŞİZME, BASKIYA, TERÖRE VE ŞAH DİKTATÖRLÜĞÜNE SON»

İranlı Demokratik Gençler

DÜNYA DEVRİMCİ HAREKETİNDEN HABERLER

Arjantin'de genel grev hükümeti dize getirdi

Bir zamanlar ağızlarından «Peron Peron»dan başka bir şey çıkmayan Arjantin'li işçiler, son günlerde işçi sınıfının toplu hareketini nice güçlü olabileceğini bir kez daha ispat ettiler. Yıllar boyu ülkesinde adeta bir «Tanrı» gözüyle bakılan, bu yüzden de ölümünden sonra karısı Isabel Peron'a büyük sevgi gösterileri yapılan Peron diktatörlük yıllarında Arjantin işçilerinin hayat standardını biraz yükselterek Arjantin'de «Peronizm» in adeta kökleşmesine yol açmıştı. Oysa Peron sadece bol bol güzel nutuklar atan bir popülistten başka birşey değildi. Ama ülkesinde askerî diktatörlüğün sona ermesinden sonra büyük gösterilerle geri dönmüş ve Arjantin işçi sendikalarını mu-

azzam desteğini elde etmişti. Ancak Peron aslında bir şey yapamayacağı belli olmadan ölünce karısı Isabel Peron yönetimin başına geçmişti. Peronizm sadece bir hayaldi. Arjantin egemen sınıfları Isabel Peron ve onu tamamen elinde tutan sosyal refah bakanı dansözlükteki eski meneceri Lopez Rega'yı kullanıyorlar. Ülkedeki sosyal sınıflar arasındaki uçurum gün geçtikçe işçi sınıfının ve köylülüğün aleyhine açılıyordu. Hayat pahalılığı yüzde 200 gibi korkunç bir hızla artıyordu Arjantin'de. Bu da yetmiyormuş gibi eski bir polis olan Lopez Rega Arjantin peşosunu yüzde 50 oranında devalüe etmiş ve işçi sendikalarının aştan hayat pahalılığı karşısındaki haklı zam isteklerini kabul etmemişti. Öte yandan Rega Arjantin'i finans kapitalin cenneti haline getiriyor, ülkeyi çok uluslu şirketlere açıyordu.

Oysa Arjantin işçi sendikaları çok iyi örgütlenmişlerdi ve ülkede büyük bir baskı gücüne sahiptiler. Siyasî ortama hakim olan güç bir yıl içinde 200 kişiyi katleden faşist Anti-Komünist İttifak örgütüydü. Ve Isabel Peron'un baş yardımcısı Lopez Rega'nın bu örgütle sıkı ilişkide olduğu bütün Arjantin'de bilinen bir şeydi.

Faşist Rega'nın iktisadî kararlar karşısında işçi sendikaları 48 saatlik bir genel greve gideceklerini bildirdiler ve gittiler de. Ülkede bir an içinde bütün hayat durdu. Genel greve gidileceğini bilen çeşitli sendikaların bir haftadır uyguladıkları kısmi küçük grevlerle birlikte bu genel grev Arjantin'in ekonomisini tamamen alt üst etmeye yetmiş ve Peron hükümeti dize gelerek işçilerin yüzde 100 zam isteklerini kabul etmişti. Kabul etmemesine de imkân yoktu, çünkü grevden başka başkent Buenos Aires'e giden yollar baştan başa yürüyen işçilerle doluydu.

faşistler beyrutu kana boğdular

Orta Doğu son günlerde emperyalizmin yeni bir oyununa sahne olmaktadır. Son kanlı Orta Doğu savaşından sonra Mısır'ın gittikçe daha fazla Amerika emperyalizminin güdümüne girmesi hiç olmazsa Sina bölgesinde emperyalizm açısından biraz ferahlamasına yol açmıştı, ancak Filistin gerillaları Arap ülkeleri tarafından da «Filistin halkının tek temsilcisi» olarak kabul edilince Amerikan emperyalizmi ve onun Orta Doğu'daki uşakları iyice rahatsız oldular. Ve nihayet Lübnan'da tezgâhlanan oyunla Filistin gerilla örgütlerinin çevresindeki çember biraz daha daraltılmak istenmişti.

Lübnan uluslararası finans kapitalin önemli merkezlerinden biriydi. Beyrut 250'si Amerikan olan yüzlerce yabancı şirketin durmadan şube açtıkları, uluslararası ilişkilerin en rahat olduğu bir merkezdi. Böyle bir merkezin burnunun dibinde gerilla kamplarının olması, zaten Suriye ve Irak'taki rejimlerden rahatsız olan finans kapitali büsbütün tedirgin ediyordu. Nitekim Lübnan'da faşist falanjist hareket gün geçtikçe gürbüzleşmiş ve nihayet Nisan ayından itibaren ülkedeki siyasî güçler birbirlerine girmişlerdi. Beyrut sokakları adını İspanyol faşistlerin-

den alan Falanjistler ile sosyalistler ve Filistin gerillalarının durmadan birbirlerine ateş yağdırdıkları ve üç ay içinde 1000 kişinin öldüğü bir meydan haline gelmişti. Zahirî sebep bir hristiyan kadının iki Irak'lı'nın hücumuna uğraması olarak gösteriliyor ve çarpışmaların dini topluluklar arasında olduğu vurgulanıyordu. Oysa tam bu sıralarda İsrail'in de bir saldırıya geçerek Lübnan'daki Filistin mültecî kamplarını bombalaması meselesinin özünde emperyalizmin çıkarlarını yatıştırdığı doğruluyordu.

Oysa bir yandan gerillaların çevresindeki çember daralırken bir yandan da çatışmalar halkın gözünü açmakta, Lübnan İlerici Sosyalist Partisinin ve Kemal Canbolat'ın liderliğindeki Komünist Partisinin etkinliğini artırmaktaydı.

Nitekim şu an için Lübnan'da bir ateş kes sağlanmış ve sağcı Kerami'nin kurduğu koalisyon hükümetine Falanjistler alınmamıştır. Bu Falanjistlerin hükümetde etkili olmayacağı anlamına gelmemektedir ama yine de Lübnan'daki sağcı hükümetin fazla dayanamayacağı ve emperyalizmin bütün desteğine rağmen ekonomisinin daha da kötüye gideceği anlaşılmaktadır.

Bandung Konferansının 20. yılında Cezayir'de yapılan ve 75 «Üçüncü Dünya» ülkesinin katıldığı IV. Bloksuz Ülkeler Konferansından bir görünüş.

Bandung Konferansının 20. dönemi

1970'lerin ortasında Afrika ve Asya halkları ulusal kurtuluş mücadelelerinde bir ve aynı cephede yer almaktadır. Anti-emperyalist mücadelenin yükselmesiyle birlikte ancak sosyal ilerleme yoluna girebilen ulusal devrimler başarıya ulaşabilmektedir. Ulusal kurtuluş ile sosyal kurtuluş hiç son yıllardaki kadar iç içe geçmemiştir. Bu olgu özellikle emperyalist boyunduruktan kurtulmuş ya da feodal hakim sınıfların iktidarına son vermiş ya da kukla hükümetlerini devirmiş olan ülkelerde belirgindir. Ekonomik kurtuluş için mücadele de Asya ve Afrika halklarının önemli bir hedefi durumundadır. Bu nedenle bir çok ülke tekellerin diktasına karşı güçbirliği yapmakta, gelişmiş ülkeler düzeyine ulaşabilmek için çaba göstermektedir. Ve nihayet bu mücadeleler hangi biçimde yürütülürse yürütülsün tek bir şeyi amaçlamaktadır: Yeni bir toplum düzeni kurmak. Yeni bir toplum düzeni kurmanın en önemli faktörlerinden biri ise uluslararası şartların elverişli olmasıdır. Barış, bu şartların başında gelmektedir. Özgürlük ve barış ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır.

Bundan 20 yıl önce 1955'de toplanan Bandung Konferansında genç devletlerin barış, özgürlük ve işbirliği dilekleri ifade edilmiş, bu amaçların gerçekleştirilebilmesi için hangi yolların seçilmesi gerektiği tartışılmış ve özellikle Asya halkları arasında barışın korunması üzerinde görüş birliğine varılmıştır. Bu konferansta alınan tarihi kararlar Asya ve Afrika kıtalarındaki ulusal kurtuluş mücadelelerini büyük ölçüde etkilemiştir.

29 Asya ve Afrika ülkesinin katıldığı Bandung Konferansında halkların emperyalizme, gericiliğe karşı ve bağımsızlık uğrunda birlikte mücadelesi gerektiği konuşulmuştur. Konferansa katılan devletlerin hiç biri Afrika ve Asya'nın dünyanın diğer kıtalarından soyutlanmasını savunmamıştır. Konferansta «sağuk savaş» ve anti-komünizm önerileri de reddedildi.

Bandung konferansında günümüzün acil meseleleri tartışılmıştır. Her hangi bir pakta mensup olmadan, sadece Bandung'un yolunu izlemenin temelleri konuşulmuştur. Birçok Asya ve Afrika ülkesinin izlediği genel demokratik ilkelerin en önemlileri burada genç devletler tarafından birlikte saptanmıştır.

Konferans, ilkönce anti-sömürgecilik ilkesini benimsemiştir. Sömürgecilerin baskı altında tutulmasını, ırkçılığı ve ırk ayrımını mahkum etmiştir. Bandung'da alınan bu karar, Afrika halklarının kurtuluş mücadelelerine büyük bir hız vermiştir. Konferansta sömürgecilğin kökünün kazınması talep edilmiştir. Bu talep o zaman güncel bir talepti, çünkü emperyalizm bütün gücüyle «sömürsüz sömürgecilik» demek olan yeni sömürgeciliği tezgâhlamaktaydı. Bu talep bugün de güncel bir taleptir.

Konferans ikinci olarak, ulusların ve halkların kendi kaderlerini tayin etme ilkesini benimsemiştir. Bu ilke, Bandung konferansına katılan ülkeler açısından çok değerlidir. Çünkü konferansa katılan ülkelerin hemen hepsi daha dün sömürge olan ve kapitalist dünya ekonomisi sistemine bağımlı ülkelerdi. Bu yüzden kendi kaderini tayin etme ilkesi onlar için sadece ulusal egemenliklerinin kabul edilmesi değil, aynı zamanda ekonomik özgürlüklerinin de tanınması demektir. Konferans bu amaçla Asya ve Afrika ülkeleri arasındaki dostluğun, ekonomik ve kültürel işbirliğinin pekiştirilmesini gündeme almıştı. Hammade üreticisi ülkelerin dostluk, ekonomik ve kültürel işbirliği temeli üzerinde emperyalizme ve tekellere karşı birlikte mücadelesi günümüzde de günceldir.

Konferans, üçüncü olarak, dünyada barış ve güvenliğin desteklenmesini kararlaştırmıştır. Özgürlük ve barışın ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı olduğunu, ekonomik ve sosyal kurtuluşun ancak bu temel üzerinde kurulabileceğini Asya ve Afrika ülkeleri uzun ve yoğun deneylerden sonra öğrenmişlerdi.

Bandung konferansından bu yana geçen süre zarfında büyük tarihi olaylar olmuştur. Bu arada sosyalist ülkelerin gücü büyük ölçüde artmış, sömürgecilik sistemi yıkılmış ve emperyalizmin yeni-sömürgecilik politikası iflâsın eşiğine gelmiştir. Ulusal kurtuluş alanındaki devrimler büyük başarılar kazanmıştır.

Bandung Konferansının ilkeleri bugün için de doğruluğunu korumaktadır. Bu nedenle dünyadaki gerici ve karşıdevrimci güçler bu konferansı yok saymakta, bu toplantıyı dünya halklarının ulusal bağımsızlık, barış ve sosyal kurtuluş mücadelesi tarihinden silmek istemektedirler. Fakat «Bandung Ruhu», ezilen halkların anti-emperyalist mücadeledeki azim ve kararlılığının ifadesi olan bu devrimci ideal bütün Asya, Afrika ve Latin Amerikan halklarına ışık tutmaktadır.

dünya devrimci sürecinin tayin e

İçinde yaşadığımız dünya çapında kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının tayin edici çelişkisi yani kapitalizmle sosyalizm (sistem) arasındaki çelişki. Büyük Ekim devrimiyle ve arkasından SSCB'de sosyalizmin kurulmasıyla başlamıştır. Lenin'in emperyalizmin gelişme kanunlarını tespit etmesi ve emperyalist ülkeler arasında ekonomik ve politik bakımdan eşitsiz bir gelişme olduğunu görmesi, onu emperyalist zincirin bütün gelişmiş ülkelerde aynı anda değil de, bu zincirin en zayıf olduğu yerden kopacağını, sosyalizme tek ülkede geçileceğini keşfetmesini sağlamıştır. Ve gelişmeler Lenin'in öngördüğü şekilde olmuştur.

Sosyalizmin önce tek ülkede zafere erişmesi dünya sahnesine yeni bir olgu getirmiştir. Farklı ve karşıt toplumsal yapıya sahip ülkelerin birarada varolması Ekim devriminden sonra artık dünya yada emperyalist - kapitalist ülkelerle birlikte bir de sosyalist ülke yer alıyordu. Bu durumda uluslararası ilişkiler nasıl bir gelişme gösterecekti?

TEK ÜLKEDE SOSYALİZMİN KURULMASI DÜNYAYI DEĞİŞTİRİYOR

Emperyalist ülkelerin amacı sosyalist ülkeyi en kısa zamanda yok etmek, onu dünya sahnesinden silmekti. Bu amaçla Sovyet ülkesine karşı saldırılar düzenlediler. 14 kapitalist ülkenin birleşik kuvvetleri Sovyetler'e karşı silahlı müdahalede bulundular. Aynı zamanda ülke içindeki gericiyle yardım ederek onların proleterya iktidarına karşı ayaklanmasına yol açtılar, iç savaşın başlamasına sebep oldular. İşçi sınıfı partisinin öncülüğündeki Sovyet halkı fedakâr mücadelelerle karşı devrimci saldırı ve müdahaleleri püskürttü, iç savaş zafere sona erdirdi. Kapitalizm sosyalizm karşısında yenilmiştir.

Emperyalist ülkelerin sosyalist ülkeye karşı tavrı buydu ama sosyalist ülkenin diğer ülkelere karşı tavrı farklıydı. Sovyetler Birliği ilk kurulduğu günden beri diğer uluslarla barışçı ilişkiler kurulmasından yanaydı. Ve bütün dış politikasını bu doğrultuda yürütüyordu. Farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin bir arada varolmak zorunda olmaları, objektif durumun bu olması, Sovyet hükümetinin belli ilkeleri tespit etmesine ve diğer ülkelere kurduğu ilişkileri bu ilkeler çerçevesinde yürütmesine yol açıyordu, sosyalist ve kapitalist ülkeler arasındaki ilişkiler şu temeller üzerinde yürütülmeliydi: Devletlerin karşılıklı eşit haklara sahip olmaları, karşılıklı birbirlerinin egemenliklerini ve toprak bütünlüklerini kabul etmeleri ve birbirlerinin iç işlerine karışmamaları.

FARKLI TOPLUMSAL SİSTEMLERE SAHİP ÜLKELERİN BARIŞÇI BİRARADA YAŞAMA İLKESİ

Bu ilkelerin konmasının gereği iki olgudan kaynaklanıyordu: Bunların ilki öncelikle sosyalizmin tek ülkede zafere erişmiş olması ve bu durumda diğer ülkelerle belli ilişkilere geçmek zorunda olmasıdır. Sosyalizm, bu gerekli ekonomik ve politik ilişkilerin sürdürülebileceği en gerçekçi yönetimin barışçı birarada yaşama olduğunu tespit ediyordu. Bu yukarıda saydığımız ilkeler temelinde aradaki anlaşmazlıkların karşılıklı görüşmelerle çözülmesi ve karşılıklı ekonomik ilişkilere girilmesini öngörüyordu. Bu politikayı gerektiren ikinci olgu, sosyalistlerin hiçbir zaman «devrim ihracı» görüşünde olmamalarıdır. Barışçı birarada yaşama politikasının bazı hasımları her zaman, bu politikanın proleteryanın çıkarlarıyla uyumadığını, bunun emperyalizmle uzlaşma olduğunu, yapacak şeyin kapitalist ülkelere silahlı sal-

dırdı bulunularak, devrimin oralarda da zafere ulaşmasını sağlamak olduğunu iddia ede gelmişlerdir.

Lenin'den beri bütün işçi sınıfı sosyalistleri bu gibi görüşlere karşı güçlü bir mücadele vermişler, devrimin böyle silahlı müdahaleyle sosyalist ülkeden kapitalist ülkelere ihraç edilebilecek bir şey olmadığını, devrimin her ülkenin proleteryanın uluslararası işçi sınıfı ile dayanışma içinde ve öncelikle kendi eseri olacağını savunmuşlardır. Bu gibi yanlış görüşler günümüzde de sürmektedir. Leninist barışçı bir arada yaşama ilkesini, kapitalizm ile sosyalizm arasındaki bir barış gibi yorumlamak isteyenler, sosyalist ülkelerin kapitalist ülkelere karşı mücadele etmediğini öne sürmektedirler. Bunlara göre sosyalist ülkeler ellerindeki büyük güçlerle kapitalist ülkelere saldırıp, müdahale edip bu ülkelerde devrimi çabuklaştırabilirler. Savunulan şey özünde şudur: farklı toplumsal yapıya sahip ülkeler birarada barışçı şekilde varolmamalıdır, tersine savaşı şekilde varolmalıdır. Çünkü bir arada varolmanın iki şekli vardır, ya barışçı, yani uluslararası ilişkilerde silahlı savaşla karşı karşıya gelmeden, ya da savaşçı, yani iki farklı sistemin silahlı savaşa tutuşması. Barış içinde varolma ilkesini eleştirenler ister istemez ikinci alternatifi, savaşı birarada varolmayı savunmak zorundadırlar. Çünkü birarada varolma zorunluluğu, sosyalizmin tek bir ülkeden başlayarak yayılmakta olması yüzünden kaçınılmazdır. Mesele bunun biçiminin doğru tespit edilmesidir.

İşte sosyalizm önce tek ülke ile sınırlıyken, başta Sovyetler Birliği, sonra da bir dünya sistemi olarak sosyalist ülkeler topluluğu, başından beri farklı toplumsal yapıya sahip olan ülkelerin aralarındaki ilişkilerin karşılıklı görüşmeler ve barışçı ilişkiler yoluyla sürdürülmesine çalışmışlar, dış politikalarını bu ilke üzerine kurmuşlardır.

Bu ilkeyi ilk kabul etmeyen emperyalizm olmuştur. Tabiatı gereği savaşçı ve saldırgan olan emperyalizm, sosyalist ülke ile barışçı bir arada varolmadan yana değil, tersine onu yoketmeden yanaydı. Bu amaçla giriştiği saldırının püskürtülmesinden sonra bu niyetinden vazgeçmedi. İkinci Dünya Savaşı sonuçta emperyalist - faşist Almanya'nın Sovyetler Birliği'ne saldırısı şeklinde döndü. Sosyalizmi bu sefer de büyük fedakârlıklarla savunmayı başaran Sovyet halkı, kendi koyduğu barışçı birarada varolma ilkeleri emperyalistler tarafından çiğnendiğinde gerekli cevabı vermesini bildiğini bütün dünyaya ispat etti.

Emperyalizm savaşçı emellerini, sosyalizmi silahlı savaşla yoketme amacını bu yenilgiye rağmen gene terketmedi. İkinci Dünya Savaşı sonrasında sosyalizme karşı «soğuk savaş» ilân etti. Sosyalizme karşı NATO gibi saldırgan örgütler kurdu. Ama bu da başarısızlıkla sonuçlandı. Soğuk savaş yerini yumuşamaya (detant) bıraktı.

HAKLI VE HAKSIZ SAVAŞLAR

İşte tarihi gelişmeye bu kısa bakış, farklı sosyal düzene sahip ülkelerin barışçı birarada yaşaması ilkesinin özünü kavramada bize yardımcı olabilir. Özellikle «savaş» ve «barış» kavramlarının özünün anlaşılması burada önem taşımaktadır. Savaş klasik tanımıyla politikanın bir devamıdır. Sınıfların, halkların, milletlerin, devletlerin ya da çeşitli devletler koalisyonlarının politik amaçlarına erişmek, ekonomik çıkarlarını korumak amacıyla yürüttükleri politikayı örgütü ve silahlı zorla sürdürmeleridir. Tarihî olarak ise savaş kabileler arası

çarpışmalar bir kenara bırakılırsa sınıflı toplumun bir ürünüdür. Üretim araçlarının özel mülkiyeti ve bunun sonucu olarak toplumun uzlaşmaz çelişkili sınıflara ayrılmasıyla başlar. Sınıflı toplumun en üst biçimi olan emperyalist aşamadaki kapitalizmde ise savaş egemen sınıfın varlığını sürdürme aracı haline gelir. Savaş, ezen ve ezilen sınıflar, ezen ve ezilen uluslararası ve emperyalistlerin kendi aralarında, sürdürülen politikanın bir devamı olarak ortaya çıkar. Marksizm bu yüzden haklı ve haksız savaşlar arasında ayırım yapar.

Çağımızdaki haklı savaşlar şöyle sıralanabilir: sosyalist ülkelerin emperyalist saldırıya karşı anavatanlarını savunma savaşları; emperyalist tahakküme, sömürgecilğe ve yeni - sömürgecilğe karşı verilen ulusal kurtuluş savaşları; gerici ve karşı devrimci güçlere karşı verilen devrimci içsavaşlar. Haksız savaşlar ise şunlardır: emperyalist güçlerin sosyalist ülkelere saldırıları; emperyalist ve gerici güçlerin ulusal kurtuluş hareketine karşı giriştikleri sömürgeci savaşları; sosyalist işçi ve demokratik halk hareketine karşı egemen sınıfların yürüttüğü karşı devrimci içsavaşlar; emperyalistler arası savaşlar. Burada önemli olan savaşın niteliğidir. Savaşın haklı olup olmasının ölçütü savaşın ilk kimin başlattığı değildir. Bu yüzeysel bir şeydir.

Marksizm bu yüzden, her türlü savaş sınıflı toplumun bir ürünü olmasına rağmen, soyut olarak savaşlara karşı çıkmaz. Haklı ve haksız savaşlar arasındaki nitelik farkını koyar ve buna göre tavır alır. Haksız savaşlara, emperyalist savaşlara karşı çıkar, bunları önlemeye, etkisiz hale getirmeye çalışır. Haklı savaşları ise destekler, bunların başarıya ulaşmasına çalışır.

Sınıflı toplumun şartlarının yol açtığı savaş, özü itibarıyla sosyalist üretim tarzına yabancı bir şeydir. Çünkü savaş sınıflar ve ezen uluslar ile ezilen uluslar arasındaki temelinde sınıf mücadelesi yatan ilişkilerin bir sonucudur. Sınıfsız topluma amaçlayan sosyalist toplumda ise bu yüzden savaş değil barış hakim olacaktır. Savaş bizzatıhi sosyalist toplumun niteliği ile uyumsuz. Bu toplumu karakterize eden nitelik barıştır. Savaş sosyalist topluma yabancısıdır. Bu, uluslararası ilişkileri anlamamız açısından çok önemlidir. Savaş politikanın devamıdır ve sosyalist ülkelerin politikası savaşa yol açan bir politika, bu onların iç politikaları, yani üretim tarzlarıyla uyumsuzluğu için olamaz ve hiçbir zaman olmamıştır. Haklı savaşları yürütmek ve desteklemek başka şeydir, savaşa yol açmak başka şeydir. Haklı haksız savaşlara yol açan şey emperyalist ülkelerin, egemen sınıfların politikalarıdır. Haklı savaşlar her zaman egemen sınıfların ve emperyalizmin haksız savaşlarına, baskı ve zulümlerine bir tepki olarak ortaya çıkmıştır.

Bu yüzden sosyalist ülkenin uluslararası ilişkilerdeki tavrı her zaman barışçı, haksız savaşları engelleyici nitelikte olmuştur.

Leninist barışçı bir arada yaşama ilkesinin diğer bir temeli de bunun iki sistem arasındaki bir barış olamamasıdır. İki sistem arasında mücadele vardır. Bu sınıfsal bir mücadeledir ve her geçen gün kapitalizmin zayıflamasına, sonuna yaklaşmasına, sosyalizmin ise güçlenip gelişmesine sahne olmaktadır. Barışçı birarada varolma ilkesi, kapitalist ve sosyalist ülkelerin karşılıklı silahlı savaşa tutuşmasını engellemeye yönelik bir politikadır ve sosyalist ülkelerin bilinçli bir politikasıdır. Çünkü savaşın olmadığı durumda sosyalizmin ka-

pitalizme üstün gelmesi için şartlar da ha elverişlidir. Savaşmıyan emperyalizmin çelişkileri daha da keskinleşmektedir. Bu şartlarda iki sistem arasındaki mücadele ekonomik yarışma şeklinde cereyn etmektedir. Bu sosyalizmin güçlenmesi kapitalizmin gerilemesiyle sonuçlanmaktadır.

SOSYALİZM - KAPİTALİZM MÜCADELESİNİN YENİ BOYUTLARI

Şimdi iki sistem arasındaki mücadeleyi, İkinci Dünya Savaşı sonrasında sosyalist dünya sisteminin kurulmasından bu yana olan gelişme içinde daha yakından inceleyelim.

İkinci Dünya Savaşı sonunda:

— Sosyalist düzen gücünü ve yıkılmazlığını, en büyük saldırıya karşı bile varlığını sürdürebilir olduğunu bütün dünyaya ispat etmiştir. Sovyetler Birliği dünya çapında bir güç haline gelmiştir, uluslararası planda otorite ve söz sahibi olmuştur. Sosyalizm artık bir dünya sistemi haline gelmiş, Orta Avrupa'dan Güney Doğu Asya'ya uzanan bir bölgeye yayılmıştır. Dünya kapitalizminin mevzileri zayıflamıştır. Avrupa'da büyük yenilgilere uğramış, temellerinden sarsılmıştır. Anti faşist mücadelenin Avrupa'da başarıyla neticelenmesi, işçi sınıfına birçok ülkede bir dizi sosyo ekonomik kazançlar sağlamış, işçi sınıfı partilerinin kapitalist Avrupa ülkelerindeki otoritesi artmış, savaştan sonra dokuz Avrupa ülkesinde (İtalya, Fransa, Belçika, Danimarka, Norveç, İzlanda, Avusturya, Finlandiya ve Luxemburg) komünistler hükümetlere katılmıştır. İtalya ve Fransa'da yeni demokratik Anayasalar yürürlüğe girmiştir. Fransa, İngiltere, İtalya ve Avusturya'da bir dizi sanayi dalı millileştirilmiştir. Faşizme karşı her yerde en güçlü mücadeleyi vermiş olan işçi sınıfı devrimcilerinin etki ve itibarları artmıştır.

— Sosyalizmin, emperyalizmin ana güçlerini kendi üzerine çekip, bağlayarak, onun diğer halklara karşı baskı uygulama imkânını azaltmıştır. Savaştan sonra en güçlü emperyalist ülke olan ABD, askerî gücünün en büyük kısmını Batı Avrupa'da ve Japonya'da, sosyalizme o dönemde geçiş ihtimalinin en fazla olduğu yerlerde tutmak zorunda kalmıştır ve halâ da buralarda büyük askerî güç bulundurmaya durumundadır. Bu durum Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarına ulusal kurtuluş savaşlarını yürütmeye elverişli şartlar yaratmıştır. Bunlar artık geriletebilecekleri bir düşmanla karşı karşıyadırlar. Bu durumda emperyalist sömürgeler sistemi çökmeye başlamıştır. Bu süreç içinde dünyada çok kısa bir süre içinde 80'den fazla yeni devlet meydana geldi. Bunların bir çoğu sosyal ilerleme, emperyalizmin sömürsünün dışına çıkma yoluna girdiler. Dünya sosyalizmi ile birlik içinde emperyalizme karşı muazzam bir anti emperyalist potansiyele sahip, yeni bir güç ortaya çıktı.

Bütün bu faktörler dünya çapında önemli değişikliklerin, herşeyden önce emperyalizm ile ona karşı olan, sosyalizm, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi birliği arasındaki karşılıklı güçler ilişkisinde ikinciler lehine önemli bir değişimin sonucuydu. Emperyalizm kaybettiklerini yeniden elde etmek için yeni bir atılıma, karşı saldırıya geçti. ABD emperyalizmi doğrudan Avrupa ülkelerinin işçilerine müdahale etti, buralarda işçi sınıfının ve emekçi halkın elde ettiği mevzileri geri almaya çalıştı. Bu çaba belli ölçüde ba-

edici unsuru sosyalist sistemdir

şarılı oldu, devrimci sürecin gelişmesi buralarda yavaşladı. «Soğuk savaş» diye adlandırılan bu dönemde emperyalizm halk hareketini bastırmak için silahlı müdahalelerde de bulundu. Yunanistan'da gelişen iç savaşı askeri müdahale ile bastırdı. Halk iktidarının kurulmuş olduğu yerlere de saldıran emperyalizm, Kore ve Vietnam'da bu iktidarlara yıkımaçı başarılamadıysa da, bu ülkelerin geçici olarak ikiye bölünmesini başardı. Fakat proletarya iktidarlının uluslararası bir nitelik kazanmış olması onu daha fazla ilerlemeden alıkoymadı. Emperyalizm buna karşılık yeni mücadele araçları geliştirdi. NATO, CENTO, SEATO gibi saldırgan askeri örgütler kurdu. Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının sömürmeye devam edebilmek için yeni sömürgecilik yöntemleri geliştirdi. dünya çapında anti komünizm propagandasına girişti. Bütün «soğuk savaş» stratejileri sosyalizmin yayılmasını engellemeye, ulusal kurtuluş hareketini durdurmaya yönelikti. Sosyalist ülkeleri dünya çapında yalnız bırakmak, soyutlamak, birleşmelerini önlemek istiyordu. Bu dönem, uluslararası ilişkilerde sosyalist sistemin kendi etkisini emperyalizmin belirlediği şartlarda duyurmak zorunda kalmasıyla belirlenir. Fakat aynı dönem emperyalizmin sosyalist ülkelerin barışçı birarada yaşama ilkesini dünya çapında bozma, sosyalizmi silâh zoruyla yok etme emellerini gerçekleştirememesiyle de belirlenir. Ve «soğuk savaş» tanımı da bu gerçekten kaynaklanır.

ULUSLARARASI İLİŞKİLERDE YUMUŞAMA DÜNYA DEVRİMCİ SÜRECİNİ HIZLANDIRMAKTADIR.

Fakat emperyalizmin «soğuk savaş» stratejisi; bugün artık iflas etmiştir. Bu devrimci güçler için çok önemli bir başarıdır. Emperyalizm, sosyalizmi dünya çapında soyutlamayı, yalnız bırakmayı başaramamıştır. NATO bugün çökmektedir. Sosyalizme karşı silahlı emperyalist saldırı ihtimali her geçen gün, sosyalizmin artan gücü karşısında azalmaktadır. Sosyalist sistem dünya çapında uluslararası ilişkilerde artık emperyalizmin belirlediği şartlar altında davranmaktan kurtulmuştur, Uluslararası ilişkileri doğru dan kendisi belirleyebilmekte, büyük ölçüde etkileyebilmektedir. Sosyalizm emperyalizme bugünkü şartlarda barışçı birarada yaşama ilkesini, çıkan anlaşmazlıkları karşılıklı görüşmelerle çözme ilkesini kabul ettirmiştir. İşte detantın özünü budur. Uluslararası ilişkilerde yumuşama demek olan detant, «soğuk savaş» stratejisinin sosyalizm tarafından devrimci bir şekilde iflas ettirilmesidir. Şüphesiz yumuşama mutlak bir nitelik kazanmış değildir. Kalıcı başarılar elde edilmiş değildir, hala birçok emperyalist çevre saldırgan, savaşlara yol açıcı emeller taşımakta, bunları gerçekleştirme imkanlarını aramaktadır. Emperyalizm, barış düşmanı niteliğini ve eğilimini her zaman sürdürecektir. Ama savaş, politikanın başka araçlarla sürdürülmesidir. Ve bu başka araçları kullanmak, politika da tek yanlı bir olgu değil de karşılıklı belirlenen bir olgu olduğundan, her zaman mümkün değildir. Emperyalizm politikasını bugün istediği gibi uygulayamamaktadır. Karşısında onun eylemini etkileyen, ayağını denk atmasını sağlayan başka bir güç vardır. Ve bu yüzden politikasını savaş aracıyla sürdürme imkânı her geçen gün daralmaktadır. Yumuşama bu anlamda bir gerçektir, ilişkilerin niteliğini belirlemede tayin edicidir. Sosyalist sistem bugün bütün gücüyle detantın kalıcı olması, emperyalistlerin savaş çıkarma imkanlarının temelden ortadan kalkması için çalış-

maktadır. (SALT, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Zirve Konferansı girişimleri vb. hep bu çabanın birer yansımasıdır).

Gerçek barışçı birarada yaşama, gerekse bunun bir sonucu olan yumuşama olgusunun tarihi önemini kavranması için, herşeyden önce şu gerçeğin anlaşılması gerekir: Dünya devrimci sürecinin gelişmesi için uluslararası planda barış durumu her zaman daha elverişlidir. Çünkü savaş emperyalizmin bir niteliğidir. Bu niteliği gerçekleştiremediği sürece emperyalizmin bunalımı daha da derinleşir. Öteyandan gerek sosyalist ülkelerin gelişmelerini sürdürmeleri, gerek kapitalist ülkelerin işçi sınıflarının iktidar mücadelelerini geliştirmeleri, gerekse ulusal kurtuluş hareketinin yeni başarılar elde etmesi uluslararası planda barış varsa daha elverişli şartlara sahip demektir.

Uluslararası planda savaş değil de barış olması, sınıflar arasında, sistemler arasında barış olacaktır anlamına gelmez. Bunu böyle yorumlayanlar sosyalist politikayı bilinçli ve kasıtlı olarak tahریف edenlerdir. Tersine, uluslararası barış şartları sınıf mücadelesini daha da keskinleştirir, daha serbest gelişmesine imkan tanır. Son bir kaç yıl içinde dünya çapında devrimci güçlerin kazandığı zaferler, detant olgusunun devrimci mücadeleyi daha da hızlandırdığının en açık delilidir. Bu dönemde dünya devrimci hareketi «soğuk savaş» döneminde uzun yıllar kazanamadığı başarıları erişmiştir.

TARİHİ YARIŞMADA SOSYALİZMİN KAZANDIĞI ÜSTÜNLÜKLER

Farklı toplumsal düzene sahip ülkelerin barışçı birarada varolma şartlarında, iki sosyal sistem arasındaki mücadele ekonomik yarışma şeklinde nasıl gelişmektedir? Öncelikle sosyalizmin bir dünya sistemi haline gelmesi onun kazançlarını geri döndürülemez hale getirmiştir. Bütün sosyalist ülkeler için, kapitalizmin restorasyonuna karşı gerçek bir garanti oluşmuştur.

Sosyalist ülkeler birleşmişlerdir. Gerek ekonomik gelişmelerinin ortakça plânlanması, gerekse dış politikalarının koordine edilmesi dünya çapında büyük bir güç doğurmuştur. (Çin Halk Cumhuriyeti'nin bu birliğin dışına düşmesi geçici bir olgudur). Sosyalist ülkeler 25 yıldır karşılıklı ekonomik yardımlaşma ve 20 yıldır birlikte emperyalizme karşı askeri örgütlenme içindedirler. Dünya sosyalist sisteminin 30 yıllık varlığı dünya devrimci hareketine maddi ve manevi büyük imkânlar sağlamaktadır.

Bugün sosyalizm dünya çapında her zamankinden daha büyük ölçüde tarihi bir alternatifini temsil etmektedir. Sosyalizm maddi üretim alanında (toplumsal gelişmenin tayin edici alanı budur) muazzam başarılar elde etmiştir. Sosyalist dünyanın sanayi üretimi İkinci Dünya Savaşı öncesinin 32 katı artmıştır. Kapitalist dünyada ise bu artış 4,9 kat ile sınırlı kalmıştır. Savaşın önce % 10 olan sosyalist ülkelerin (SSCB ve Moğolistan) dünya sanayi üretimindeki payı bugün % 39'a yükselmiştir. Sosyalist ülkelerin savaşta uğradıkları kayıplar ve kapitalizmin merkezi olan ABD topraklarına savaşta tek bir bombanın bile düşmediği hatırlanırsa bu başarının önemi daha çok ortaya çıkar.

Sosyalist ülkelerin ekonomik gelişmeleri sadece bir büyüme ile belirlenmemektedir. Kapitalist ülkelerin ekonomik büyümeleri, bu ülkelerin egemen sınıflarının zenginleşmesi, emekçi halklarının ise fakirleşmesi anlamına gelir. Sosyalist ülkelerdeki gelişme bütün halkın gelişmesi olmaktadır. Örneğin.

Sovyetler Birliği'nde emekçilerin gerçek gelirleri 1950'den 1972'ye kadar 3 katına çıkmıştır.

Asıl önemli olan sosyalist gelişmenin merkezinde halkın çıkarlarının, emekçilerin sürekli artan ihtiyaçlarının en geniş şekilde karşılanması ilkesinin yatmasıdır. Sosyalizmin üstünlüğü öteyandan sosyalist toplum insanının kazandığı eğitim ve kültürün niteliği ile de belirlenir. Örneğin Sovyetler Birliği dünyada sinema, tiyatro, konser, müze ve kütüphanelerin en çok gidildiği ve dünyada en çok kitap okunan ülkedir. Sosyalist ülkelerin bilim ve teknikte ulaştıkları düzeyin yüksekliliği de tartışma götürmez. Bu ülkelerde insanlar arasındaki ilişkilerin eriştiği nitelik düzeyi de kapitalist ülkelerin insanları yabancılaştırıcı niteliği ile kıyaslanmayacak ölçüde ileridir.

Sosyalist ülkelerin ekonomik, politik ve kültürel alanlarda günümüzde eriştiği yüksek düzey karşısında kapitalist dünyanın durumu nedir? Bu konuda fazlaca bir şey söylemeye gerek yoktur. Kapitalist dünyanın bunalımı, her alanda çökme ve yozlaşma, her geçen gün artmaktadır. İşsizlik, enflasyon, hayat pahalılığı ölçsüz büyümektedir. Sosyalist ülkelerle kapitalist ülkelerin ekonomik durumları karşılaştırıldığında aradaki fark artık herkes tarafından kolaylıkla görülebilmektedir. İşte bizzat bu farklı gelişme iki sistem arasındaki mücadeleden en büyük meyvasıdır. Bir yanda çöken ölmekte olan bir sistem, öbür yanda da her geçen gün gelişen bütün dünya halklarına kendi geleceklerini pratikte gösteren gürbüz bir sistem. Sosyalist ülkeler dünya halklarına, kendi meselelerini kapitalizmin sınırları içinde çözümlenemediğini, bunun imkansız olduğunu, halbuki sosyalizmde insanı insana düşman eden bütün sorunların halledilmesinin mümkün olduğunu, sosyalizmin insanlığın geleceği olduğunu ispat etmişlerdir. İşte sosyalist sistemi dünya devrimci hareketinin öncüsü yapan temel nitelik budur. Kapitalizmi tarihi yarışmada her geçen gün geride bırakan, sosyalist üretim tarzın kuran nitelikleridir.

SOSYALİST SİSTEM İŞÇİ SINIFININ VE EZİLEN HALKLARIN KURTULUŞUNU HIZLANDIRIYOR

Sosyalist sistemin gücünü her geçen gün artması, onun, uluslararası işçi sınıfı ile ulusal kurtuluş hareketinin en yakın müttefiki olarak, bütün dünyadaki devrimci hareketlerin gelişmesini olumlu bir şekilde etkilemesini de sağlamaktadır.

Sosyalist dünya sisteminin sürekli ve güçlü gelişmesi, kapitalist ülkelerde ki sınıf mücadelesinin emekçi halkın lehine gelişmesine katkıda bulunmaktadır. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri 1969 Moskova Danışma Toplantısı, bu toplantıya katılan 80'e yakın parti tarafından alınan ortak kararlar ve geçen süre içinde bunların kararlı bir şekilde uygulanmakta olması, kardeş partiler arasında sürekli ve kalıcı bağların her geçen gün güçlenmesi bunun en açık bir göstergesidir.

Sosyalist sistem ulusal kurtuluş hareketine de büyük yardımlar yapmaktadır. Gerek bu mücadeleleri aktif olarak maddi ve manevi bakımdan desteklemesi, bunlara her türlü yardımda bulunması, gerekse kendi güçlü varlığı ile emperyalizmi bu mücadelelere karşı nükleer silâhları vb. kullanmaktan alıkoyması, kurtuluş savaşlarına elverişli imkânlar yaratmaktadır. Fakat sosyalist sistem gelişmekte olan ülkelere, sadece bunlardan emperyalizme karşı silahlı mücadele verenleri destekliyerek

yardımda bulunmamakta, ayrıca bütün gelişmekte olan ülkelere her türlü maddi ve teknik yardım yapmaktadır. Bunların emperyalist sömür alanından kurtulmaları, bağımsız bir ekonomik gelişmeyi gerçekleştirebilmeleri, ağır sanayi kurabilmeleri, yani emperyalizmin yeni sömürgecilik yöntemlerini boşa çıkarabilmeleri için yardımda bulunmaktadır. Gelişmekte olan ülkeler böylece eskiden olduğu gibi ekonomik bakımdan sadece emperyalizm ile ilişki kurma zorunluluğundan kurtulmakta, hayati ihtiyaçlarını sosyalist ülkelere karşılıksız sağlayabilmektedirler. Sosyalist ülkelerin az gelişmiş ülkelere ağır sanayi kurmada yardım etmeleri, emperyalist ülkelerin bu alandaki tekellini kırmaktadır.

Sosyalist ülkeler aynı zamanda emperyalizmle gelişmekte olan ülkeler arasında uluslararası planda çıkan uzlaşmazlıklarda gelişmekte olan ülkeleri savunmakta, Birleşmiş Milletler'de ve uluslararası konferanslarda bunların yanında yer almaktadırlar. Arap halklarının mücadelesinin, bunların, sosyalist ülkelerin yanında yer almaya başlamasından sonra başarıya yöneldiği açıktır.

SOSYALİZMİN GÜCÜ

Son 30 yılını tarihsel deneyleri sosyalizmin dünya devrimci hareketine, insanlığın ilerlemesine nasıl olumlu etkide bulunduğunu açıkça ispatlamaktadır. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

— Yeni düzenin yenilmez yaşama gücü giderek daha fazla ortaya çıkmakta ve mükemmelleşmektedir; dünya nüfusunun önemli bir kısmı sömürden ve baskıdan kurtulmuştur. Gerçek eşitliği, kardeşliği, demokrasiyi ve bağımsızlığı tanımlanmıştır; böylece sosyalist alternatif bütün diğer halkların gözünde güç kazanmış ve mümkün olan tek alternatif olduğu giderek daha fazla ölçüde kabul edilir olmuştur.

— Uluslararası arenadaki karşılıklı güçler ilişkisini sürekli olarak halklardan ve sosyal ilerlemeden yana değiştiren temel faktör sosyalizmdir.

— Yeni düzenin kuruluşunda kazanılan başarılar sosyalizmin fikirlerinin etki alanını artırmakta, yaymakta, anti-komünist önyargıları ve burjuva ideolojisini yıkmaktadır.

— Sosyalizm, uluslar ve devletlerarası ilişkilerde, temelinde halkların dostluğu ve kardeşliği yatan gerçekten enternasyonalist yeni ilişkilerin üstünlüğünü ispatlamaktadır.

— Sosyalizm, uluslar ve devletlerarası ilişkilerde, temelinde halkların dostluğu ve kardeşliği yatan gerçekten enternasyonalist yeni ilişkilerin üstünlüğünü ispatlamaktadır.

— Sosyalizm barış ve güvenliğin sağlanması, uzlaşmazlıkların görüşmeler yoluyla çözülmesi yolunda uluslararası ilişkiler sistemini yapıcı bir şekilde etkilemektedir.

— Kapitalist ülkelerdeki sınıf mücadelesinin gerek dış şartlarını, gerekse dolaylı olarak iç şartlarını olumlu yönde etkilemektedir.

— Sosyalizm ulusal bağımsızlık mücadelesi veren halklarla sömürgecilikten kurtulmuş ve bağımsız bir gelişme yolu seçmekte olan ülkeleri her yönden destekleyerek yüz milyonlarca insana çağdaş tarihi yaratmada elverişli imkânlar, önemli roller sağlamaktadır.

Bütün bu nedenlerden kapitalizmden sosyalizme geçme çağında emperyalizme karşı mücadele veren üç temel gücün, sosyalist sistem, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketinin birliği içinde tayin edici olan unsur sosyalist sistemdir.

BURJUVA DEMOKRASİSİ SOSYALİST DEMOKRASİ

Sosyalizmin meseleleri açısından pek çok tartışma, günümüzde, «demokrasi» kavramından ve demokrasi sorunundan kaynaklanıyor. Çoğu yanlış görüşün temelinde de, demokrasi meselesini burjuva demokrasisine göre, burjuva demokrasisinin kapsamı içinde ele almak ve demokrasiyi sınıf muhtevasını bir yana bırakmak yatıyor.

Önce, ilk bakışta burjuva demokrasisinin savunucularına olduğu kadar, sosyalizmin bilimini sindirmemiş, ezberlenmiş söz ve kelime kalıplarında takılıp kalmış «sosyalistlere» de ters gelebilecek bir tanıma ortaya koyalım: «Demokrasi ve diktatörlük bir madalyonun iki yüzüdür ve mutlaka birbirlerini içerirler.» Açıklayacak olursak, sınıflı toplumda, bütün antagonist (düşmanca karşıt) içindeki sınıf çelişkileri ortadan kalkana kadar her demokrasi aynı zamanda diktatörlük ve her diktatörlük de aynı zamanda demokrasi olacaktır. Çünkü, demokrasi ve diktatörlük kavramları farklı toplumsal sınıfların varlığını içeren kavramlardır. Lenin, (birçoklarının yine yanlış anlamasına karşılık) sınıfların ve devletin ortadan kalkmasıyla birlikte demokrasiyi de ortadan kalkacağını söylerken, o zaman demokrasiyi yerini diktatörlük alacak demek istiyordu. Sınıfların ortadan kalktığı bir toplumda nasıl egemen sınıfların baskı aracına artık ihtiyaç duyulmayacaksa, aynı şekilde demokrasi kavramı ve uygulamasına da ihtiyaç kalmayacak, çünkü o zaman demokrasi öylesine tam biçimde gerçekleşmiş olacak ki, öylesine doğal ve toplum hayatının su ve hava gibi bir parçası olacak ki, sözü bile edilmeyecek, varlığı veya yokluğu tartışılmayacak bile demek istiyordu.

Meseleyi temellendirmek için, biraz daha gerilere, burjuva demokrasisine ve bu anlamda demokrasiyi ne olduğu soruna dönmek gerekecek.

Burjuvazinin Demokrasisi Nedir?

Demokrasi, eski Yunan'dan gelen bir terim ve bir kavram. Kelime anlamı «halk gücü». Orada, tek kişinin (tirani) veya küçük bir varlıklı zümrenin (oligarşi) yönetimi yerine Site'nin, Polis'in yurttaşlarının siyasal hayatta söz ve karar sahibi olması anlamına geliyordu. Giderek, çoğunluğun yönetimi kavramı kazanmaya başladı. Ama neydi eski Yunan'da olan? Gerçekten halk yönetimi miydi? Eski Yunan sitelerinin halkının büyük çoğunluğunu kölelerin, pleblerin meydana getirdiğini ve bu tabakaların demokraside yerlerinin olmadığını düşünürsek, eski Yunan demokrasisi yine efendilerin, zengin, varlıklı, mal mülk sahibi yurttaşların demokrasisiydi, köle sahiblerinin demokrasisiydi yani belli sınıflar için demokrasiydi, yönetime katılmaydı, özgürlüklerden vatandaşlık haklarından yararlanmaydı, belli sınıflar için ise en sert bir diktatörlüktü.

Demokrasi konusunda, demokrasi teriminin ve kavramının içeriği konusunda meselelerin düğüm noktasının burada olduğunu söyleyebiliriz.

Lenin, III. Enternasyonalin I. Kongresinde, «Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü» üzerine tezlerinde, bu konuya ve genel olarak demokrasi konusuna değinir. Lenin, gerçek demokrasiyi çalışan sınıfların özgürlüğü demek olduğunu, çalışan sınıfların kendi iktidarlarına sahip olmaları demek olduğunu söyledikten sonra, birçok sosyalistin eski Yunan'da bu anlamda demokrasiyi olduğunu sanarak ciddi bir yanılgıya düşüklerini, demokrasiyi proleter iktidarı dönemine kadar gelen her türlü biçiminin, eski Cumhuriyetlerde, Antik Yunan'da, Orta Çağ şehirlerinde, kapitalist kentlerde ve nihayet çağdaş kapitalist toplumlarda, burjuva düzenlerinde, azınlıkta bir sömürücü zümresinin, sınıfının, çoğunlukta emekçi sınıfları sömürme ve yönetme yönteminin çeşitli biçimleri olduğunu belirtir. Gerçek demokrasiyi, ancak, sömürülenlerin sömürülme kurtulacakları, sömürünün yok olacağı bir toplumdaki demokrasi olacağını tekrarlar. (Lenin, On Socialist Democracy, sf : 55-77).

İşte, burjuva demokrasisi, burjuvazinin bütün sınıf özünü kurnazca gizlemeye çalıştığı sömürücü azınlığın diktatörlüğünün bir biçiminden başka bir şey değildir.

Burjuvazinin feodal aristokrasiye, feodal düze-

ne karşı mücadele verdiği ve bu anlamda feodal teyeye göre ilerici - devrimci olduğu o geçmiş dönemlerde, burjuva demokrasiye, demokratik değerlere sarılırken, yine bir sınıf demokrasisi istiyordu. Feodal aristokrasinin baskı ve tahakkümüne, yönetimine karşı kendi sınıfının egemenliğini ve kendi sınıfının da demokratik denilen hak ve özgürlüklerden yararlanmasını istiyordu. Kısaca, sınıflı bir toplumda (hiçbir zaman mümkün olmayacak olan) tüm sınıfların demokrasisini değil, burjuva sınıfı için demokrasiyi istiyordu. Nitekim kapitalizm geliştikçe, burjuva egemen sınıf halini aldıkça ve karşısında proletaryayı buldukça, düzeninin sadece kendisi için demokrasi, sömürülen kitleler, varlıksızlar, mülksüzler için baskı ve tahakküm anlamına geldiğini çabuk gösterdi. Ve sömürülen kitlelerin mücadelesi güçlenip yoğunlaştıkça, kendi benimsemiş ve getirmiş olduğu burjuva demokratik değerleri kendi eliyle ortadan kaldırmaktan da geri durmadı. Ve her sınıflı toplumdaki her demokrasi gibi, üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduran, ekonomik bakımdan güçlü ve devlet mekanizmasını elinde bulunduran egemen sınıfın, sömürülen, çalışan sınıflar üzerindeki sömürü ve baskısının, diktatörlüğünün bir biçimi, bir görünüşü, bir adı olduğu açığa çıktı. Bugün burjuva demokrasisinden söz edildiğinde, defalarca belirttiğimiz gibi, burjuva diktatörlüğünün belli bir biçimi söz konusudur. Burjuva diktatörlüğünün burjuva demokrasisi biçimi, şüphesiz ki faşizm biçiminden ayrıdır. Şüphesiz ki bu anlamda, daha «demokratik»tir, yani toplumun çeşitli sınıf ve tabakalarına faşizm altında olduğundan daha fazla demokratik hak ve özgürlük tanır. Ama geçerken söylemek gerekir ki, bu hak ve özgürlüklerin kısmı de olsa tanınması, burjuvazinin kendiliğinden verdiği bir ihsan değildir. Burjuvazinin demokratik özünden ileri gelmez. Çalışan kitlelerin, işçi sınıfının ve emekçi sınıfların uzun mücadeleleriyle elde edilmiş, burjuvaziye, kendisine rağmen dayatılmıştır.

Demokrasi ve Diktatörlük

Şimdi, demokrasi ve diktatörlük kavramlarının bir madalyonun iki yüzü olduğunu anlamak daha da kolaylaşacaktır. Nerede sınıf egemenliği, özellikle de bir azınlığın çoğunluk üzerindeki egemenliği varsa, orada açık - örtük bir diktatörlük söz konusudur. Bu gerçeğin üzeri süslü demokrasi yuturmacalarıyla kapanamaz. İşte bu bakımdan, azınlık sömürücü sınıfların çoğunlukta olan sömürülenleri ve tüm emekçi halkı baskı ve tahakküm altında tuttukları her rejim, adına ne kadar demokrasi denilirse denilsin diktatöryadır. Öte yandan, sınıfsız topluma giden süreçte işçi sınıfının sömürücü azınlığı, yani sömürü düzeninin soha erdirilmesi nin karşısında yer alan karşı devrimci güçleri zarsızlaştırmak, etkisizleştirmek üzere kuracağı diktatörlüğü (proletarya diktatöryası) çalışan çoğunluğun kendi iktidarına sahip olması da, burjuva düzeninin hiç tanımadığı kapsamda ve genişlikte bir demokrasidir. Demokrasi ve diktatörlük kavramları böylece hep sınıf iktidarıyla ilgili kavramlardır ve bir yüzüyle demokrasi olan, öteki yüzüyle diktatörlüktür. Sömürülenler, varlıklı, mülk sahibi azınlık için demokrasi olan düzen işçi sınıfı emekçi halk, yani çalışan çoğunluk için diktatörlüktür. Çalışan çoğunluk için demokrasi olan bir düzen de, sömürücüler için diktatörlüktür.

Burjuvazi, sömürülenler, egemen güçler, bu gerçeği saklamak için demokrasiyi sınıf özünü bir yana bırakır ve unutturmaya çalışır. Demokrasiyi çok parti meselesine, çoğulcu sistem dedikleri seçim sandıklarına, kâğıt ve kanunlarda kalan biçimsel özgürlüklere indirgemeye çalışır. Kitlelere böylece benimsetmek isterler.

«Oysa bir avuç azınlığın büyük bir çoğunluğu yönettiği bir sisteme nasıl demokrasi adı verilir?» (Lenin, aynı yer). Yönetimde, iktidarda ve hepsinin temelinde üretim araçlarının mülkiyetinde ve kullanımında söz ve denetim hakkı bulunmayan kitlelerin özgürlüğünden ne anlamda söz edilebilir?

Gerçekten de, bugün bu anlamda burjuva demokrasisi öylesine eskimiş ve öylesine işlemez olmuştur ki, kitlelerin kabaran muhalefeti karşısında, emekçi sınıfların mücadelesi ve yönetime ka-

tilma zorlamaları karşısında, işçi sınıfının mücadelesi karşısında, burjuvazi faşizm alternatifini kullanamadığı, burjuva diktatöryasının açık faşist biçimini kuramadığı zaman, çoğulcu demokrasiyi geliştiriyoruz diyerek büsbütün yıkılıp gitmekten kurtulmak için, kitlelere küçük yönetime katılma tavizleri vermektedir.

Gerçek Demokrasi Meselesi

Burjuva ideologları «saf demokrasi» söz ederler. «Saf demokrasi yoktur» diyordu Lenin, her demokrasi bir sınıf demokrasisidir. Gerçek demokrasi ise, sömürüye son vermiş olan çalışan çoğunluğun, işçi sınıfının, tüm emekçi halkın demokrasisi, yani iktidarını anlamak gerekir. İşte sosyalist demokrasi bu noktada ortaya çıkar. Proletarya iktidarında emekçi kitlelerin demokrasisi «Şuralar yapısı» ve hükümeti aracılığıyla sağlanır. Çalışan çoğunluğun ve temelinde işçi - yoksul köylü ittifakının geniş ölçüde temsil edildiği Şura'lar, eski ezilen sınıfların kitle halinde örgütlenmesi ve yönetimi ele almalarıdır. Demokrasiyi özü böylece gerçekleşmiş olur. (Lenin, aynı yer, sf. : 66).

Sosyalist demokrasi, proleter devriminden sonra ortaya çıkar, sosyalist kuruluşun gelişmesi ve ilerlemesiyle birlikte gelişir. Ve o, gerçekten çalışan çoğunluğun, başta işçi sınıfının yönetimine, özgürlüklerine ve sömürücülerin, baskı ve tahakküm güçlerinin etkisizleştirilmesine dayandığından, en geniş burjuva demokrasisinden bin defa daha demokratiktir.

Halk Demokrasisi ve Sosyalist Demokrasi

Halk demokrasisi ve Sosyalist demokrasi ilişkisi, birbirleri karşısındaki durumu, çoğunlukla karıştırılan bir meseledir. Hatta Halk demokrasisini Sosyalist demokrasiye bütününüyle farklı bir özde görmek ve göstermek isteyenlere de rastlanmaktadır. Bu konuda Çin için ÇKP'nin geliştirdiği «Halk Demokrasisi» kavramı, Doğu Avrupa'nın «Halk Cumhuriyetleri» için geliştirilen «Halk Demokrasisi» kavramı, Lenin'in proletarya diktatörlüğünden önceki işçi - köylü temel ittifakına dayanan ve anti-feodal görevleri yerine getirecek «proletarya ve köylülüğün demokratik diktatörlüğü» kavramı, sosyalist demokrasi meselesi kavranmadıkça gerçekten de kafalarda kargaşa uyandırabilecek çeşitliliktedir. Hemen söylememiz gereken, bilimsel teoride, sosyalizmin biliminde, iktidarın yapısı konusunda temel ittifakın sınıf yapısına göre farklı terimler kullanılsa da (proletarya iktidarı, işçi - köylü iktidarı, halk cephesi vs.) demokrasi konusunda böyle çeşitli terimlerin ve kavramların bulunmadığıdır. Sosyalist demokrasi burjuva demokrasisinin karşıtı olarak tek bir kavramla ifade edilir. Ama bu halk demokrasisinin varlığını inkâr etmek değildir şüphesiz. Halk demokrasisi genel olarak sosyalist demokrasiyi bir aşamasından, bir evresinden ibarettir. Sınıfsız toplumun kuruluşuna doğru giderken, proleter devriminden sonraki gelişme süreci boyunca sosyalist demokrasi şüphesiz yeni özer kazanacak, bu gelişmeyle birlikte gelişecektir. Bu yüzden, sosyalist demokrasiyi bir gelişme aşamasından başka bir şey olmayan halk demokrasisini öz olarak sosyalist demokrasiye farklı göremeyiz, görülmemiştir de. Halk demokrasisi, Halkın demokratik diktatörlüğünün, yani sadece proletaryanın değil, proletaryanın öncülüğündeki birkaç devrimci sınıfın, diktatörlüğü altındaki geçici bir devlet şeklidir. Böylece Halk demokrasisi de iktidar yapısına uygun olarak verilmiş hem geçici bir addır, hem de çalışanların demokrasisi olarak sosyalist demokrasiye özünde farklı değildir, onun bir evresidir.

Yine örneğin Moğolistan'da, proleter demokrasiye önce, toplumun çalışan kitlelerin demokrasisi olan ama henüz sosyalist kuruluşa geçilmediği, anti-feodal devrimci görevlerin ön planda olduğu bir dönemde «devrimci demokrasi» den geçildiği kabul edilmektedir. (La Nouvelle Revue Internationale 1975/2, Sosyalist Demokrasi üzerine bir konferansın notları, sf : 156). Ama bu ara aşama, geçiş aşaması da, yine sosyalist tipte demokrasiyi bir varyantı sayılmaktadır.

Sosyalist demokrasiyi güçlenmesi şüphesiz ki toplumda işçi sınıfının siyasal ve sosyal rolünün

DEVAMI SAYFA II DE

disk yönetici klîği ve sosyalistlerin tavrı...

DİSK içindeki sosyal demokrat saldırı giderek azgınlaşıyor. Açık sosyalizm düşmanlığına dönüşüyor. DİSK yönetimini ele geçirmeyi başarmış olan klik, özellikle Maden İş Sendikasının Bölge Temsilciliği seçimleri sırasında yaptıkları bir dizi konuşma ile bu saldırıyı tartışılmaz hale getirdiler. Türkiye işçi sınıfının en militan, en bilinçli unsurlarını barındıran Maden İş Sendikasının bölge temsilciliği seçimlerinde haftalardır, Kemal Türkler'in ve adamlarının sosyalizm düşmanı, işçi düşmanı çizimlerini yankılatıyor. Her türlü çekimserliği, ihtiyatı terkeden Türkler ve klîği, sosyalist partileri, faşistlerin ekmeklerine yağ sürmekle suçluyor. İşçi sınıfı sosyalistlerinden, «sosyalizm babaları» gibisinden yakışsız argolarla sözdebiliyor. Kimi yerde yuhalanıyorlar, kimi yerde işçilerin oyları ile belirttikleri tercih, bu işçi sınıfı düşmanı siyaseti mahkûm ediyor. Ancak onlar karanlıkla burjuvaziyle işbirliğini savunuyor, sosyalizme sövüyor ve üstelik Maden İş'in bilinçli üyelerini «kandırmayı» deniyorlar.

İlkin, halâ Türkler ve klîğinden «umut» besleyenleri aydınlatmak ve bir durumu belgelemek üzere, Türkler'in İzmir Maden İş Bölge Temsilciliği seçimindeki konuşmasından bölümler aktaralım. Şöyle sözler etti-Türkler :

«...Faşizm 14 Ekim'de CHP'den ağır bir yara aldı. Şimdi sağın yanısıra, bir takım sosyalist partiler de faşizmin yarısını kapatmaya çalışıyorlar...»

«...bazı sosyalizm babaları bizi, DİSK'i CHP'nin kuyruğuna takmakla suçluyorlar...»

«...DİSK önümüzdeki günlerde CHP ile işbirliği halinde bağımsızlık ve demokrasi için faşizme karşı etkili bir mücadeleyle başlayacaktır...»

Sanırsak yeter.

Türkler aynı konuşmasında, haftalardan beri değindiği anti-faşist mücadeleye ilişkin kararı da açıkladı. Buna göre DİSK ve CHP işbirliği önümüzdeki günlerde faşizme karşı etkili (?) bir kampanyaya başlayacak. Ve bu kampanya «münhasıran» CHP ile işbirliği halinde sürdürülecek. Diğer gerçek anti-faşist örgütler, sosyalist partiler, kuruluşlar, DİSK yönetici klîği için açıkça «düşman» ilân edildi.

Bilinenleri tekrarlamayalım : «Türkiye'de faşistler var, faşizm tehlikesi yok» deyip her türlü anti-faşist güçbirliği önerisini «chalkımızı cephele bölmeyeceğiz» diye reddeden CHP'nin ve koskoca 12 Mart faşizminde «nefsi müdafaada» kalıp ciddi hiç bir tavır almayan DİSK yönetici klîğinin sürdüreceği «etkili» anti-faşist mücadelenin ne menem bir mücadele olacağını önümüzdeki günlerde göreceğiz. «Ümudumuz» değil elbet, ancak dileğimiz ve mücadelemiz bu mücadelenin, faşizmin geriletilmesi kavgasını veren işçi sınıfı sosyalistlerinin ayağına köstek olmamasıdır. Ya da daha vahimi, gerçek anti-faşist mücadelenin taşıdığı «sınıf özünü» saptırıp, faşizm tehlikesini üç beş satın alınmış komandö bozuntusundan ibaret bir düzmece tehlike derecesine indirmemesidir.

Ancak bu yazının tartışma konusu bu değil. Biz DİSK yönetimine çöreklenmiş bir klîğin, DİSK'i sürüklemek istediği «yeri» sergilemek ve maskelerini sıyırtıp, sosyalizm düşmanlığını meslek edinen bu klîge karşı işçi sınıfı sosyalistlerinin «kısa vadeli» tavrını tesbit etmek istiyoruz.

DİSK NEREYE SÜRÜKLENMEK İSTİYOR?

Soruyu sadece DİSK'in içinde olup bitenleri sıralayarak cevaplamak mümkün değil. Cevap, çıkmazlardan, kör çıkmazlara doğru hızla yol alan MC'den sonra, siyasi iktidarı almaya hazırlanan sosyal demokrat CHP'nin hesaplarında yatıyor.

«Ümudumuz Ecevit» gelecek yıllarda Türkiye'nin

yerini AET emperyalizminin içinde aramaktadır. Kendisine bu konuda özellikle Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) tarafından yeterli ve gerekli yeşil ışık yakılmıştır. Ekonomik içeriği ve sınıfsal özü ustaca gizlenerek, CHP'ye demokrasi şampiyonluğu yaptırabilecek bir yönelimdir bu.

Oysa durum pek de özlü ifade edilebilir : Ecevit CHP'si Sam Amca'dan, Hans Amca'ya kayma hazırlıkları içindedir.

Bu yönelim ister istemez CHP'ye alışıldan farklı kitle destekleri ve sendikal ilişkileri gereksindirmektedir.

Biraz daha açalım, böylesi bir siyasi (özünde ekonomik) tercih, tekeli sermayenin «akıllı» diye nitelenen bir kesiminin desteğini kazanırken, ilkel yanı ağır basan kesimlerini kuşkusuz tedirgin edecektir ve bu kesimler faşist muhrakları harekete geçirerek CHP'nin bu yönelimini engellemeye, kösteklemeye çabalayacaklardır. İşte burada CHP'nin gereksinimi, geniş yığın desteğinin yanısıra, «örgütlü» güçlerin desteğini de elde edebilmektir. Bu güne kadar, sendikal örgütlerin yönetici kadrolarına belirgin bir «mesafeli ilişki» ile yaklaşan CHP'yi, birden bire bu kadrolara «hayırlah» davranmaya iten etken budur.

DİSK ise bu noktada CHP'nin vazgeçemeyeceği bir kuruluştur. DİSK tabanındaki şartel basma deneylerinden geçip ustalaşmış kadrolar ve kitleler, CHP'nin gözünde siyasetini uygulamasına yardımcı ve etkili «güvenceler» dir.

Nitekim Türk İş'in, kırk yılın deneyinden süzülüp gelmiş, bilmem kaçın kurrası Halil Tunç'u da bunu tesbit etmiştir. CHP'nin —bazı sürpriz ve «demokratik» kazalar dışında— önümüzdeki dönemin iktidar alternatifi olduğunu gören Halil Tunç, bir anda Türk İş içindeki geleneksel yönetim koalisyonunu parçalamış ve usta manevralarla Amerikan modeli sendikacılığı terk ederek «Alman Modeline» yönelmiştir. Bir başka söyleyişle, CHP'nin isteklerine cevap verebilecek kadar «sola kayan» bir Türk İş oluşturulmaktadır. Bu oluşum aynı zamanda, Türk İş yönetici klîğince bir «varolma» savaşidir.

Aynı durum DİSK yönetici klîğince (sadece bu klikçe) de bir varolma savaşidir. 1961'den 1969'a kadar sosyalist hareketin imtiyazlı, şımarık çocukları olan Kemal Türkler ve klîği, 1975 Türkiye'sinde sosyalistliğin ne menem zor bir meslek haline geldiğini pek güzel farketmişlerdir. Hiç bir zaman ayak uyduramayacakları «militanlaşma», astronomik maaşlarıyla kendilerine sağladıkları maddi yaşama şartlarının bağdaşamayacağı bir nitelikte eylem sürdürme gereği ve en önemlisi, Türkiye işçi sınıfı hareketinin daha önceki dönemlerinde rastlanmayan bir taban hareketi, Türkler ve klîğini «biran önce yeni yerleri tesbit etme» zorunluğuna itmiştir. Belirgin bir acelecilikle, Türkler klîğinin sosyalizm ticaretinden sosyalizm düşmanlığına kaymasının nedeni buradadır. Sendikaların tabanlarından fıskıran sosyalist unsurlar, binbir tüzük hilesini de boşa çıkarıp, sendika yönetimlerine aday olmaktadırlar. Başta Maden İş olmak üzere hemen bütün DİSK sendikalarının tabanında sosyalistler yönetime adaylıklarını koymuşlardır. Bu Türkler ve benzerlerinin «meslekî» sonları demektir.

CHP'NİN SENDİKALAR ÜSTÜNE HESABI

CHP kendisinin hemen hiç denecek derecede kısa süreli çabası ile gerçekleşen bir desteğin keyfini çıkarmaktadır. Türk İş ve DİSK yönetim kadroları CHP tarafından bir yarış alanına çekilmişlerdir. Yarışmak tadırlar da. Türk İş, 16 Haziran'ın yıldönümünde İzmir'de bir genel uyarı grevi örgütleyerek «devrimci liğe» (!) yönelmişliğini kanıtlamak istemekte, DİSK

ise CHP ile «işbirliği» halinde faşizme karşı mücadele edeceğini beyan etmektedir. Tabii CHP'nin temel hesabının, yeterince sağa (DİSK) ya da sola (Türk İş) çekilmiş (yani sosyal demokratlaştırılmış) sendika yönetim kadroları ile bir büyük konfederasyonu planlamak olduğunu belirtmek de gerekiyor.

TÜRKLER KANDIRIYOR

DİSK'i CHP'nin kuyruğuna takmak misyonunu üstlenen Türkler ve klîği özellikle Maden İş Bölge Temsilciliği seçimlerinde, CHP ile kuracakları işbirliğini açıklarken, bir çok sosyalisti barındıran Maden İş tabanından gelecek tepkileri de «bir yalan» la dengelemeye çabalamaktadır. Türkler bu konuşmalarda, sosyalist partileri ihanetle suçladıktan sonra, «işçi sınıfının partisini, kurulması gerektiği zaman gene bizler kuracağız. İşçiler kuracak» demektir.

Bu iddia (ya da vaad) hiç değilse yakın günlerde apaçık bir yalandır. CHP iktidara gelmeden ve CHP iktidarda iken Türkler çetesi bir parti kurması düşünülemez ve zaten niyetleri de yoktur. Nitekim bu konuda, son dönemlerde kader birliği ettiği Tekstil Sendikası Başkanı Rıza Güven'e ve Petkim Başkanı Mehmet Kılınç'a özel sohbetlerde «teminat» da vermiştir. Amacı, DİSK tabanındaki sosyalist olan ve fakat henüz bir sosyalist partinin çatısı altında örgütlenmemiş bazı unsurları «kandırmak» tır.

Bu klîğin bir parti kurması ihtimaline, olsa olsa, CHP'nin (bir iktidar döneminden sonra) ipliğinin pazara çıktığı, Türkiye'de gerçek sosyalist örgütlenmenin birliğinin sağlanıp, işçi sınıfının sosyalist partisinin vurduğu yerden ses getirir hale ulaştığı zaman başvurulabilir. CHP'nin bugün dayandığı, çıkarlarını savunduğu tekeli sermaye kesiminin, Türkler klîğine bu ödevi vermesi ancak o zaman gündeme girecektir. Ancak özü işçi sınıfı hareketini, CHP'den biraz (çok az) daha farklı bir saptırmaya konu etmek üzere tezgâhlanacak böylesi bir girişimin, gün geçtikçe uyanan, bilinçlenen işçi kitleleri içinde yankılanması mümkün müdür?

BU DURUMDA SOSYALİSTLERİN TAVRI NEDİR?

DİSK'teki gelişmelerin tahlili özetle budur. Üstelik DİSK yönetimini bir-iki yıl için ele geçirmiş olan yönetici klîğin bu gelişimi daha da ilerlere götüreceği bellidir. Bu durumda işçi sınıfı sosyalistlerinin DİSK'e karşı tavrı ne olacaktır?

Bu konuda birbirinden temelde ayrılan üç görüş var. Sırayla ele alalım :

Kimileri, DİSK'in, terkedilmeye zamanının geldiği kanısındalar. Bunlara göre DİSK (yöneticileri değil tümüyle bu konfederasyon) işçi sınıfı çizgisinden sapmıştır. Terkedilmelidir. Hiç bir öneri getirmeksizin, olsa olsa kısmen doğru tesbitlerin yolaçtığı haklı bir öfkeden yola çıkan bu görüşün kabul görmemesi gerek. İşçi sınıfı sosyalistleri tavrılarını, öfkelerle değil, bilmeden kaynaklanan taktiklerle ille alırlar.

Bir başka görüş de DİSK'in —halâ— kayıtsız şartsız desteklenmesini öngörüyor. Türkler'in «partimizi kendimiz kuracağız» yalanını ve safsatasını «yutunlarca» savunulan bu görüş de saflarımızda kabul görmemelidir. Bugün Maden İş içindeki sosyalist unsurların oylarıyla yönetime gelmiş ve fakat sosyalist parti içinde yer almaktan, küçük burjuva tavrılarıyla kaçınmış bir kaç, «sosyalistliği abartmış» Maden İş yöneticisinin de bu yalanı yutma «safıllığından» bir an önce sıyrılmalarını çilemek, sosyalist hoşgörünün bir gereğidir. Ancak bu işçi sınıfının hoşgörüsünün sınırlı olduğunu da unutulmamalıdır.

Üçüncü görüş ise sanırız, işçi sınıfı sosyalistlerinin doğru tavrını belirliyor. Buna göre DİSK elbetteki terkedilmeyecektir. Gereği ve gerekçesi defalarca yazılıp çizildi. DİSK bugün yine de işçi sınıfının en bilinçli unsurlarını barındırmakta ve bu unsurlara yemlerinin katılması için gerekli şartları «halâ» taşımaktadır. Kaldı ki bizatihi DİSK'in kendisi, sosyalistlerin mücadelelerinin bir ürünü, bir sonucudur. Yönetimi ele geçirmiş, üç beş sınıf düşmanı yöneticiye, bu can pahasına kazanılmış örgüt terkedilemez.

Biz geniş işçi kitlelerine sendikal örgütlenmede DİSK'i hedef göstermeye devam edeceğiz. Ama DİSK yönetici klîğinin niteliğini saklamaksızın, DİSK'te birleşmenin, bu sınıf düşmanı klîkle de mücadele anlamına geldiğini belirtmekten hiç kaçınmaksızın...

İşçi sınıfı sosyalistlerinin DİSK'e ilişkin politikası, karşı devrimin saflarına doğru hızla yol alan Türkler ve hempalarını en kısa zamanda DİSK tabanından tecrit etmek ve DİSK'te billurlaşan «sosyalist özü» istismar etmelerini önlemektir. Maden İş Bölge Temsilciliği seçimlerinde, sosyalistlerin Pendik'te, Topkapı'da Levent'te kazandıkları başarılar, bu politikanın geçerliğinin, tutarlığının ve zorunluğunun en parlak kanıtlarıdır.

MC-CHP KUTUPLAŞMASI HALKIMIZ İLE SÖMÜRÜCÜ GÜÇLER ÇELİSKİSİNİ YANSITMIYOR

Bugün Türkiye'de politik kutuplaşma kendisini MC-CHP arasındaki mücadele şeklinde göstermektedir. Bu siyasal kutuplaşmanın elbette maddi ve sınıfsal bir temeli vardır, ama MC-CHP mücadelesi Türkiye'de temel sınıf mücadelesini temsil etmemektedir.

Gerçekte Türkiye'de temel mücadele emperyalizm ve yerli ortakları ile emekçi halkımız arasındaki mücadeledir ve bunun kristalleştiği ana sınıf mücadelesi tekeli burjuvazi ile işçi sınıfı arasındadır.

MC - CHP kutuplaşması görüntüseldir.

MC-CHP mücadelesi ise sermayenin iki hakim eğiliminin çatışmasıdır. MC, tekeli sermayenin faşist ve faşizan kesiminin, prekatipalist ortaklarıyla birlik teki siyasal çizgisi yansıtırken, CHP tekeli burjuvazinin ve genel olarak burjuvazinin reformist eğilimini Parti yönetimi olarak temsil etmektedir. Üstelik CHP'nin sosyal demokrat reformizmi bir zamanlar sık sık kullandığı anti-tekeli sloganları terketmiş, sadece prekatipalist sömürücü kesime karşı bir tekeli sermaye reformizmi haline indirgenmiştir. Böylece Parti içinde ve politikasında küçük burjuva ve anti-monopolist burjuva kesiminin etkisi azalmış, CHP'nin finans kapitalin bir kesimiyle bütünleşmesi gerçekleşmiştir. Artık Türkiye ekonomisinin krizini atlama, yatırım sorunlarını çözme, pazar tıkanıklığını rahatlatma yolu olarak finans kapitalin bir kesimi prekatipalist sömürüye karşı reformist bir tutum izleyecek CHP yönetimini kendileri için ehlileşmiş, zararsızlaşmış hatta yararlı bir çözüm yolu olarak görmektedir. Bu kesimin AET emperyalizmi ile yakın ortaklığı da gözönüne alınırsa, CHP sosyal demokrasisinin AET emperyalizminin desteğini almasıyla birlikte mozaik tamamlanmaktadır. AET ve onun baş yerli ortağı yerli finans grupları ile CHP sosyal demokrat yönetimi üçlüsü uyum ve bütünlük sağlamaktadır.

Buna karşılık bir yandan işçi sınıfımızın politik örgütlenmesinin yüksek düzeyde olmaması, işçi sınıfımızın bağımsız politikasının geçmişte güçlenmemiş bulunmaması, öte yandan CHP tabanındaki küçük burjuva ilericiliği, ve CHP yönetiminin bütün bunları ustalıkla kullanması uyanmakta olan geniş yığınları CHP reformizmini destekler duruma getirmiştir. Kıbrıs olaylarının getirdiği şovenist milliyetçi şartlanmalarla, liberal burjuva basının büyük desteği, Ecevit efsanesini güçlendiren, CHP'nin kitle tabanının genişleten ikinci ama gene de önemli faktörlerdir.

Bugün uyanmakta olan emekçi kitlelere «Umudumuz Ecevit» sloganı şırınga edilmektedir. Fakat kitlelerin önemli ölçüdeki ileri kesimleri gerçekte CHP'ye büyük bir umut beslememekle birlikte, MC karşısında başka güçlü bir sol alternatif göremediklerinden CHP'yi bu defa «denemeğe» kararlı olduklarını söylemektedirler. Kitlelerin en ileri bilinçli ve devrimci kesimleri işçi sınıfının en devrimci unsurları ise işçi sınıfının bağımsız politikasına ve örgütlenmesine omuz vermişlerdir.

MC-CHP kutuplaşmasının bugün daha da sivrileşmesinin temelinde yatan gerçek gene sınıf mücadelesidir. Hakim sınıfların en gerici koalisyonu olan MC iktidarı, hem sosyal demokrat bir alternatif bile rıza gösteremeyecek ölçüde gerici olduklarından, hem de halkın uyanışını önlemenin biricik yolunun, zaten son derece kısıtlı olan siyasal özgürlükleri büsbütün ortadan kaldırmak olduğunu gayet iyi bildiklerinden, CHP'ye, sosyal

demokrasiye ve özellikle sosyal demokrat partinin tabanındaki ilerici sol kanada ve onların ardındaki geniş emekçi yığınlarına saldırmakta, demokratik gelişimi boğmaya amaçlamaktadırlar. CHP tabanına yönelen bu saldırılar eninde sonunda CHP'yi «faşizm» sözcüğünü ağzına almağa mecbur bırakmıştır. Daha beş ay önce TÖB-DER mitinglerine karşı çıkan «solumdaki sol» veya «dışımızdaki sol» diye sosyalizme çatan, kitlelerin demokratik hareketinin yükselmesini gemlemeğe çalışan CHP yönetimi, bugün faşizmin kendisine de zarar verdiğini görmüştür. 6 ay önce öldürülen, yaralanan öğrencilere sahip çıkmayan, üniversitelerin tatilini isteyen CHP, ancak saldırılar kendisine yönelince «aslan» kesilmiştir. Gene işçi sınıfı sosyalistleri ilk günden beri faşist saldırıları vurgulamışlar, öğrenci olaylarının «sağ-sol çatışması» olmaktan çok faşist saldırılardan kaynaklandığını, sağ-sol çatışmalarının elbette sınıf mücadelesinin bir parçası olduğunu ama olayların hakim karakterinin faşist saldırılar ve faşizmin tırmanışı olduğunu göstermişlerdir. CHP yönetimi bu görüşe yanaşmamış, uzun süre faşizm sözcüğünü ağzına bile almamıştır. Fakat geçen pratik süreç işçi sınıfı sosyalizminin görüşünün güçlendirmiş, güncel ve birinci sorunun faşizmin tırmanışını önlemek olduğunu bugün artık CHP'de kabul etmiştir. Herşeye rağmen bu olumlu bir tavidir ve desteklenir.

Sosyal Demokrasi hedef daralıyor.

Ne var ki, CHP faşizm konusunda gene da yanıltmaca ve hedef şaşırtmaca içindedir. CHP, faşizmi Türkiye ve avanesi ile bir avuç maceracı ve onların komandoları olarak görmek ve göstermektedir. Faşizmin sınıfsal karakterini, gözlerden gizlemeğe çalışmakta, faşizmi bir avuç serseri, kanlı katilin ve muhteris politikacının ihtirası olarak tanıtmaktadır. CHP faşizmin ana mihrakının uluslararası ve yerli finans kapital olduğunu, bugün faşizmin Türkiye ve şurakâsından ibaret kalmadığını gizlemektedir. Finans kapitalin en gerici kesimleri başta olmak üzere birçok baskı aracının, militarist-bürokratik aygıtın çeşitli gizli açık kurumlarıyla, prekapitalizmin emrindeki çeşitli kara kalabalıkların da finans kapitalin resmi ve gayri resmi katilleriyle ortak laşa çalıştıklarını göstermemek, anti-faşist mücadelede hedef daraltmak ve şaşırtmaktır. Gene Avrupa emperyalizminin ve birtakım büyük yerli finans gruplarının temsilciliğini yapan sermayenin reformist alternatifi olan ayrıca NATO'yu savunan, yani emperyalizme karşı çıkmayan bir politika, faşizmin mihrakının emperyalizm ve yerli ortaklarının en gerici kesimleri olduğunu gözlerden saklar.

Sosyal demokrat CHP yönetiminin MC'ye karşı verdiği mücadele birtakım anti-faşist tutumları ve sloganları içermeye mecbur kalmıştır. Bu gerçekte işçi sınıfının bir başarısı ve etkisidir. Ama biz elbette faşizme karşı tek tutarlı gücün işçi sınıfı olduğunu, sosyal demokrasinin bu konuda daima kaypak ve müteReddit davrandığını hep biliriz. Fakat bu anti-faşist mücadelede sosyal demokratların bulunmayacağı, onların bu mücadelede yer olması için uğraşılacağı anlaşılmaz; sekte tutumlar takınmayı gerektirmek. Ama işçi sınıfı sosyalizmi hiç bir zaman işçi sınıfı dışındaki güçlere öncülük atfetmez, onlara bel bağlamaz.

Sosyal demokrasinin MC karşısındaki ikinci hatalı tutumu gene Türkiye'ye özgü bir burjuva ve küçük burjuva taktiğinden kaynaklanmaktadır. Sosyal de-

mokrasi bir yandan faşizm ve onun ardındaki asıl sömürücü güçleri konusunda hedef şaşırtıp, daraltırken, yani ABD başta olmak üzere emperyalizmi ve yerli tekeli sermayenin bütününe temize çıkarır, onların hepsinin gözüne girmeye çalışırken, bu politikaya uygun düşen ikinci bir taktiği Türkiye şartlarında gerekli görmüştür ve sözde ince bir şekilde uygulamaktadır. Bu da «müdahaleci eğilimleri seçimler doğrultusunda harekete geçirmek, «etkili güçler» içindeki reformistlerle birlikte laisizmi tahrir ederek, «aba altından sopa gösterip» seçimleri çabuklaştırmak, kısacası cuntacı müdahaleci gelenekten yararlanmak peşindedir. Bu yüzden, CHP bir kez daha hedef şaşırtmakta ve MSP'yi boy hedefi yapmaktadır.

CHP yönetimi böylece «Devletin elden gittiği» şeklinde bir gerici sloganın arkasına sığınarak seçimleri öncelemek çabası içindedir. Yoksa birtakım aklı evellerin ve Maoçu provokatörlerin birden ağız değiştirip söylediği gibi CHP, faşizme karşı kitleleri seferber etmiş değildir. Meydan mitingleri yapıp kitlelere büyük çoğunluğu yanlış şeyleri şırınga etmeye çalışmak, uzun uzun nutuklarla Kıbrıs konusundaki şovenizmin parasasını toplamaya çalışmak, faşizmi Türkiye'den ibaret göstermek, MSP'yi boy hedefi yapmak, «Devleti» tehlikede gösterip laik ve müdahaleci eğilimleri «devlet kurtarmağa» çağırarak ve devlet hâmilğine soyunmak, ayrıca ABD ile dostluktan söz etmek ve kendisinin AET nezdindeki itibarını akilli sunmak, kitle mücadelesi değildir.

CHP'nin anti-faşist mücadele konusunda gösterdiği gelişme faşizm sözcüğünü ağzına alması olmuştur. «Demokrasi için gerekirse can güvenliğimizi ortaya koyarak mücadele edeceğiz» şeklindeki söz ise zaten emekçi kitlelerin kendi can güvenliklerini ortaya koyarak yıllar yılı verdikleri anti-faşist mücadeleye siyasal parsa toplamak amacıyla sözde sahip çıkmaktır. Her türlü akrobasiyi mübah gören karşı-devrimci Maoçular CHP'nin bu bezirgan politikasını, kitlelere gösterecek yerde, CHP'nin kitleleri anti-faşist mücadelede sokuğu şeklinde bir yanıltmaca içindedirler. CHP mitinglerini sermayenin faşist MC iktidarı yerine, sosyal demokrat ideolojisinin ve politikasının yeni ve birçok yanlış şartlanma ile halka şırınga edilmesidir ve ana tema olarak getirilen «Devleti Kurtarma» imajı, devleti sınıflar üstü gösteren, finans kapital ve ortaklarından bağımsız gösteren yanlış görüşlerin «sol adına» derinleştirilmesidir. Bu nedenle görevimiz CHP - MC kutuplaşmasında ehveni şer'i seçip, basit birer demokratik olay olan CHP mitinglerine alkış tutmak ve bunları «kitle mücadelesi» biçiminde tamtmak değil, tam tersine bugünkü kutuplaşmanın suni ve görüntüsel olduğunu halka anlatmak, işçi sınıfımızın bağımsız politikasını güçlendirmektir. Öte yandan CHP'nin izlediği ve Türkiye'de geleneksel özelliklere sahip olan cuntatirikçiliğine, karşı çıkmaktır.

CHP konusunda yeni kuyrukçuluk biçimleri.

«Sol» içinde CHP-MC kutuplaşması konusundaki yanlış görüşler şöyle kristalleşmektedir:

Küçük burjuva ilericileri ile küçük burjuva sosyalistlerinde CHP, fetişizmi ve kuyrukçuluğu, kiminin ağzında sosyalizm adına da boy göstermektedir. Bunlardan kimisi sosyal demokrasinin bugün vardığı çizginin sınıfsal karakterin boy madan soyut olarak «CHP'nin sola çekilmesinden» sözletmektedirler. Sınıfsal ger

çekten kopuk olan bu «iyi niyet temenisi» CHP üzerindeki umutlarını sürdürmekte olanların, hatta bunu sosyalizm adına yapanların, umutlarını arttırmaktan başka bir işe yaramaz. Sosyal demokrasinin sol kanadı gelecekte işçi sınıfıyla ittifak kuracak ölçüde politize olmuş bir şehir ve kır küçük burjuvazisini temsil etmektedir. Ve daha bugünden Anadolu'da, Parti tabanında bu kesim işçi sınıfı sosyalizmi ile ittifak kurmakta, ortak demokratik çabalara girmektedir. Ama CHP'nin «sola çekilmesi» soyut bir kavramdır. Ancak işçi sınıfı mücadelesinin güçlenmesi, işçi sınıfı politik örgütlenmesinin ileri boyutlara ulaşarak işçi sınıfının politik arenaya ağırlık koymasıyla sosyal demokrasinin sol kanadı işçi sınıfı yanına kazanılabilir. Ancak işçi sınıfı gerçeği, ve mücadelesi sosyal demokrasi içindeki sağ sol mücadelesini kızıştırır ve bu durumda ancak işçi sınıfı politik örgütlenmesi güçlü ise sol kanat başarılı adımlar atıp, Partiyi sola çekebilir, bugünkü sağ sosyal demokrat yönetimi de parçalayıp, bir kısmını yanına alabilir ve sağ sosyal demokrasi temsil eden ama gene de denge politikasını Parti içinde sürdürmeye çalışan lideri bile sola taviz veremeye zorlayabilir. Bu nedenle görevimiz sosyal demokrasiyi sola çekmek gibi, sınıf temelinden kopuk laflar ederek CHP kuyrukçuluğunu sürdürmek ve dolaylı da olsa «umudumuz Ecevit» imajına yardımcı olmak, CHP üzerindeki yanlış umutları uzun vadede uzatacak biçimde sürdürmek değil, işçi sınıfının bağımsız politikasına ve örgütlenmesine yoğunlaşarak, ona güç katmaktır. Bunun da yolu CHP konusundaki muğlaklığı bırakıp onu bütün veçheleriyle teşhir etmekten, sahte MC-CHP kutuplaşmasını ve bunun getirdiği gözbağını kitlelerin gözünden kaldırmaktan geçer. Kimi CHP kuyrukçusu «sosyalist» ise CHP'yi iktidara getirmenin ve onun iktidar şansını arttırmanın ince hesaplarını yapmakta ve CHP'ye aklil öğretmektedirler. Bunlar arasında MC iktidarının ömrünün uzamasının «olumlu» olduğunu açık açık yazanlar bile çıkmıştır. Böylece sosyal demokrat kuyrukçuluğu adına, bugünkü en gerici egemen sınıf yönetiminin ve faşizm tırmanışının sürmesi istenmektedir. İşçi sınıfı sosyalizmi, bugünkü güncel en sıcak mücadelesinin milliyetçi cepheye ve onun gerici yönetimine karşı verilen anti-faşist mücadelesini bilmektedir. Bu nedenle MC yönetiminin en kısa zamanda iktidardan uzaklaştırılması şarttır. Ama bunun yolu CHP kuyrukçuluğu yapmak, kitlelere yanlış hedefler göstermek değildir. İşçi sınıfı bugün iktidara aday değil diye CHP kuyrukçuluğu mazur görülemez. Sosyal muhalefet içinde işçi sınıfının bağımsız politikasını ve örgütlenmesini güçlendirmek sağlama yerimizi almak ve MC'ye karşı verilen mücadelede işçi sınıfının muhalefeti örgütlemek görevimizdir. Bu görev CHP sahte umudunu da teşhir etme gerektirir. Muhtemel bir CHP iktidarına işçi sınıfının daha güçlü olarak ulaşması ve CHP'den kısa zamanda umudu kesilecek ve aranış içinde olacak kitlelere güçlü ve sağlam bir işçi sınıfı örgütlenmesini tek devrimci alternatif olarak hazırlamanın temelleri bugünden atılmıştır, atılmaktadır. İşçi sınıfının bağımsız politikasını ve bunun temellerini güçlendirmek sorumluluğumuz MC-CHP görüntüsel kutuplaşmasını sergilemek ve işçi sınıfının en ileri unsurlarını bilinçlendirmek, örgütlemek ödevini birinci planda bize dayatmaktadır. İşçi sınıfı sosyalizmi elbette bir sosyal demokrat iktidarın MC'den ileri olduğunu bilmektedir. Ama bunu bilmek kuyrukçuluğu getirmemelidir. İşçi sınıfı

sosyalizmi sosyal demokrasiye «ehveni şer» olarak bakmaz ve bakmamaktadır. Asıl mesele şudur, bir sosyal demokrat iktidar altında işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar siyasal özgürlükler bakımından, ekonomik ve demokratik talepleri bakımından daha ileri adımlar alabileceklerdir. Yani tayin edici güç sosyal demok rasi değil, işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı örgütlenmesi güçlü olmadığı takdirde sosyal demokrat yönetimli sermayenin geriletilmesi de mümkün olmayacaktır. Ama işçi sınıfı bugünden ne kadar güçlenirse yarın sermayenin faşist, liberal ve sosyal demokrat alternatiflerini o denli geriletebilir, sosyal demokrasi içinde işçi sınıfı ile ittifak yanlısı kanadın o denli güçlenmesini ve yönetimi sıkılaştırmasını sağlar ve işçi sınıfının politik öngüçlüğü, ideolojik ağırlığı sosyal muhalefetin başını çekmeğe başlar.

Demek ki, görevimiz MC-CHP kamplaşmasında taraf tutmak değildir. MC'ye ve faşizme karşı elbette en geniş ittifakları kurmak gerekir, ama herşeyden önce, işçi sınıfının bağımsız devrimci gücünü güçlendirerek bunu yapmak, sosyal demokrat kuyrukçuluğundan alabildiğine uzak durmak, «ehveni şer» mantığına karşı mücadele etmek, tayin edici gücün işçi sınıfı olduğu gerçeğini daima ve ısrarla ön planda tutmak şarttır. Bu yapılmadığı takdirde, sosyal demokrasi kuyrukçuluğundan kurtulamaz. Bugünkü durum 14 Ekim öncesinden çok farklıdır. Her şeyden önce işçi sınıfının bağımsız örgütlenmesi yolunda o zamana nazaran büyük adımlar atılmıştır. TSİP gerçeği bu adımların en somut örneği ve bugünkü düzeydeki güvencesidir. İkincisi sosyal demokrasi 14 Ekim öncesinde olduğu gibi finans kapitalin çekindiği bir güç olmak tan çıkmış sağa kaymış, finans kapitalin reformcu kesimi ile bütünleşmiştir. Anti-monopolist sloganlar, hattâ ütöpik küçük burjuva kuruntusu olan ve son tahlilde finans kapitale hizmet edecek Halk Sek-törü ile terk edilmiştir. 14 Ekim'de CHP'nin desteklenmesini önermek doğru bir politikaydı ve kuyrukçulukla ilgisi yoktu. Ayrıca işçi sınıfının bağımsız örgütlenme koşulu da en başta taşınmaktaydı. Bugün bir sosyal demokrat iktidarı elbette MC'ye tercih edilir, ama bir sosyal demokrat iktidar için çalışmak onu çabuklaştırmanın cunctacı olan veya olmayan yollarını aramak ne kadar kuyrukçuluksa, MC iktidarının ömrünü uzatıp sosyal demokrasinin seçim şartını arttırmağı önermek çok daha büyük ve derin bir kuyrukçuluktur. En hafif deyişle masas başında oturarak «dünyaya nizamet vermeğe» çalışan aydın tavrıdır.

İşçi sınıfı sosyalizmi bağımsız politik örgütlenmeyi gerçekleştirmek, sağ ve «sol» her türlü cunctacılığı ve müdahaleciliğe karşı çıkmak, siyasal özgürlüklerin genişletilmesi için işçi sınıfının ve emekçi halkın gücüne güvenmek ayrıca sosyal demokrat gözbağını da indirmeğe çalışmak, işçi sınıfının ekonomik, demokratik taleplerinin öncüsü, savunucusu ve takipçisi, örgütleyicisi olmakla politik-ekonomik-ideolojik mücadele bütünlüğünü Parti öncülüğünde kurmakla yükümlüdür. Ve herşeyden önce işçi sınıfının İKTİDAR hedefini koymak, bu temel hedefin CHP iktidarının öncelemek vb. gibi taktikler adına gözardı edilmesini sonuna dek önlemek şarttır. İşçi sınıfı öncülüğündeki DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'nın niteliklerini, özelliklerini, alt yapı ve üst yapı bütünlüğünü GERÇEK DEMOKRASİ kavramını, DEVLET ve İKTİDAR meselesini sürekli koymak, sosyalist propagandayı ısrarla yaygınlaştırmak, güncel ajitasyondan geri durmamak ve ajitasyon propaganda ile örgüt bağını ve üçlüsünü kurmak başlıca görevimizdir. Bu üçlü görevimiz, bir yandan anti-empyralist, anti-faşist mücadeleyi sürdürürken, öte yandan İKTİDAR ve SOSYALİZM sorununu, şimdilik yakın bir hedef olmasa da daima gündemin temel ve değişmeyen maddesi olarak tutmağı zorunlu kılar.

Maocu Provokatörlerin yeni manevrası: Cunctacılık - CHP kuyrukçuluğu

CHP-MC konusundaki diğer yanlış görüş, Maocu provokatörlerin «sözde sol keskinlik» adına başlattıkları Ecevit kuyrukçuluğudur. ABD'den kısmen bağımsız olan AET ile flört halindeki Ecevit'e övgüler düzmek Maocu karşı devrimcilerin anti-Sovyet politikaları, «süper devletler» şamatası gereğidir. Zaten dünya sosyalist sistemine karşı AET ile işbirliği yapacaklarını açıklamışlardır. Bu anlamda karşı devrimci yerli Mao kliği yeni bir akrobasi ile Ecevit havariliğine çıkmıştır. Her türlü politik cambazlığı mübah gören Makya-velist Maocular, ayrıca Ecevit'in seçim ve Kıbrıs sovenizmi mitinglerini anti-faşist görmektedirler. Diyarbakır'da Doğulu emekçilerin demokratik özlmlerine saldıran faşistlere ders verir ve saatlerce süren kitle hareketini halkın değil, CHP'nin yaptığını sanmaktadırlar. Öte yandan Maocu kalpazanlar, «Müdahaleci eğilimleri» tahrik ettiği için işçi sınıfı sosyalizmi tarafından eleştirilen Ecevit'e arka çıkıp, «Müdahaleci Eğilimler Kışkırtılıyor» başlıklı Kitle başyazısını tahrif edip bunu MC yanlısı bir yazı gibi göstermeğe çalışmakta, yani bir yandan Ecevitçilik yaparken, öte yandan kendi geldikleri yer olan cunctacılığa geri dönüş yapmaktadırlar. Son zamanlarda sosyalist sisteme ve uluslararası işçi sınıfı hareketine sövme dozunu yoğunlaştıran, ve faşistlerle, reformistlerle, sosyal demokratlarla kol kola giren, «Milletim» adlı şiirler yayınlacak denli azgınlaşıp, gerici maskesini düşüren işçi sınıfı düşmanı PDA'cı-Maocular iyi niyetli birtakım küçük burjuvaların korosuna provokatörce yaklaşarak cunctacılığın yeni ve akılları sıra ince «örneklerini» vermektedirler. Sadece 12 Mart generallerinin faşist cunctacılığına karşı çıkarken, radikallere göz kırpıp, reformcu cunctacılığın sırtını okşamakta, bazı 12 Mart generalleri bugün CHP içinde yer aldıkları gerçeğini gözlerden kaçırmakta sağ ve «sol» her türlü cunctacılığa karşı çıkan TSİP'i MC taraftarlığıyla suçlayacak iftiralara, tahriflere ve sahtekarlıklara başvurumaktadırlar. Evet, işçi sınıfı sosyalizmi ister sağdan ister «soldan» gelsin her türlü cuncta tahrikçiliğine karşıdır. Çünkü PDA provokatörlerin yıllarca gelmesi için hizmet ettikleri cuncta girişimlerinin nele mal olduğunu işçi sınıfımız ve emekçi halkımız çok iyi görmüştür. PDA karşı-devrimcileri yeni bir takla atıp, cunctacılığa tornistan etmiştir, bunun gizli açık belirtileri gözlerden kaçmamakta, mızrak çuvala sığmamaktadır.

Sözde «sol» Mocuların ne yaman bir sağcı politika güttükleri dünyanın bir yanında olduğu gibi Türkiye'de de anlaşıl-mıştır. Portekiz'de Suarez'le hatta Spinala ile, Hindistan'da faşist Narayan'la işbirliği yapanlar Türkiye'de de paralel tutum içindedirler.

İşçi sınıfı sosyalizmi bir yandan MC iktidarına karşı en önemli güncel anti-faşist görevini, anti-empyralist mücadele ile birlikte yerine getirirken, siyasal özgür lükler mücadelesi verirken, öte yandan küçük burjuva solundaki yanlış eğilimlere ve kuyrukçuluklara karşı mücadele edecektir. Ve Maocu «sol» provakatörlerin yeni «numaralarını», manevralarını herkesten önce keşfedip, teşhir edefek, bunların tasallutunu ve gerici yayınlarını, halk düşmanı «hizmetlerini» etkisiz bırakacaklardır. Son zamanlarda Maocuların iyice şiradeden çıkmaları, büsbütün bo-calayıp ne yaptıklarını şaşırması, eskiye nazaran daha büyük bataklara, daha derin tutarsızlık ve ihanet çukurlarına gömülmeleri işçi sınıfı sosyalizminin bu tecrit politikasının başarılı bir örneği olarak alınmalıdır.

TSİP İZMİR İL BİLDİRİSİ

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, YURTSEVERLER... FAŞİZM ve MİLLİYETÇİ CEPHE'YE KARŞI, İŞÇİ SINIFININ BAYRAĞI ALTINDA BİRLEŞELİM!...

Son günlerde, yurdumuzda meydana gelen yoğun siyasal olaylar halkım çok yakından ilgilendirmektedir. Hergün radyoda, basında duyulan olayl sık sık şu başlıkları taşımaktadır :

«Komandolar, Adana'da işçi Hüseyin Örek'i öldürdüler...»

«Komandolar, son 4 ayda, 4 öğrenciyi öldürdü. Katiller yakalanamadı.

«Sancak Tül patronu AP'li Murat Bayrak işçilere karşı komando yetiştiriyor...»

«Son 4 ayda 5 devrimci öğretmen FAŞİSTLER tarafından öldürüldü...»

KARDEŞLER...

Kimdir bu komandolar, kimdir bu faşistler... Kimden destek alıyorlar, arkalarında kimler var?

● Onlar halkımızın İŞ-EMEĞİ-HÜRRİYET kavgasının karşısına çıkarılan, sermayenin, patronların parayla tutulmuş köpekleridir!...

● Onlar grev yapan işçinin, toprak için mücadele eden yoksul köylünün demokratik hakları için kavga veren yurtsever aydınların karşısına çıkartılan KUKLALARDIR!...

● Onlar Gerede ve Diyarbakır'da olaylar çıkararak insanların ölmesi ve yüzlercesinin yaralanması pahasına faşist özlmlerini gerçekleştirmeye çalışan UŞAKLARDIR!...

● Onlar halkımızı «sürü» olarak gören, ırk ayırımı yaparak ulusal şovenizmi tahrik eden, «işçi hakkı da neymiş» diyen sermayenin en yoz kesiminin yani sözde, «MİLLİYETÇİ CEPHE»nin sivil silahlı güçleridir!...

● Onlar ki, yalnız ülkemizde değil, ikinci dünya savaşında Hitler ve Mussolini gibi ırkçı faşist özlmleri sonucu kapitalizmin devamı uğruna 50 milyon işçinin, köylünün ölümüne yolaçanlardır!...

Peki, kimden destek alıyorlar? Kapitalistlerden, patronlardan!... Neden mi?... Zira, parababalarının çürüyen, kokuşmuş düzenlerini devam ettirmek, işçi sınıfı ve emekçi halkın iktidarına engel olmak için destek oluyolar.

Bugün dünyada, arkalarında EMPERYALİZM (ABD-AET) var. Arkalarında ekonomik buhranlarını, hayat pahalılığını gizlemek isteyen sözde «Milliyetçi Cephe» hükümeti var!... Bu hükümet döneminde silahlı saldırganlar, katiller eli-kolu serbest dolaşmakta, saldırganları yakalayan görevliler görevden alınmakta, valiler, emniyet amirleri bu durum karşısında istifa etmektedir...

KARDEŞLER...

Şu gerçeği unutmayalım. Bütün bu faşist saldırılara karşı koymak için tüm işçiler, yoksul köylüler, yurtseverler, demokratlar ve toplumdaki tüm namuslu insanlar, işçi sınıfının öncülüğünde, ANTI-FAŞİST GÜÇBİRLİĞİ'ne katılmalı ve faşist saldırılara karşı aktif mücadele etmelidir!...

Bu mücadele de kararsızlık, tarafsızlık, sermaye ve faşist kukllarına meydanı boş bırakmak olur. Bu mücadelede «bana dokunmayan yılan bin yaşasın» demek, yüzlerce, milyonlarca işçinin, yurtseverin ölümüne göz yummak olur!...

KARDEŞLER...

İşçilere, yoksul köylülere ve namuslu insanlara düşen görev, işçi sınıfımızın öncülüğünde işçi sınıfı ve emekçi halkın iktidarı için sonuna kadar MÜCADELE ETMEKTİR!...

— KAHROLSUN PATRONLAR VE ONLARIN UŞAKLARI!...

— YAŞASIN İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARI!...

— YAŞASIN İŞ-EKMEK-HÜRRİYET ve BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM MÜCADELEMİZ!...

KAHROLSUN PARABABALARININ EN GERİCİ EN KANLI

DIKTATÖRLÜĞÜ «FAŞİZM»!...

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi

TSİP - İzmir İl Merkezi

Burjuva demokrasisi Sosyalist Demokrasi

artmasına, iktidardaki ağırlığına bağlıdır. Ama sömürücülerin iktidarına son verildiği andan itibaren, hangi biçimiyle olursa olsun, sosyalist demokrasiye geçilmiş olur.

Doğu Avrupa ülkelerindeki halk demokrasileri de, bu ülkelerde proletaryanın iktidarı, bir cephe mücadelesi ile ve diğer emekçi sınıflarla ittifak halinde alması sonucunda gerçekleşmiş ve bu adı almıştır. Ama, bütün Doğu Avrupa ülkelerinin temsilcilerinin katıldıkları 1974 yılında yapılan sosyalist demokrasi konulu bir toplantıda, bu ülkelerin işçi sınıflarının partilerinin temsilcileri, kendi demokrasilerini «sosyalist demokrasi»den başka bir adla tanımlamamışlardır. Çünkü önemli olan, burjuva demokrasisinden özdeki kopmadır ve demokrasinin çalışan çoğunluk, emekçi çoğunluk açısından demokrasi, sömürülen azınlık açısından diktatörlük haline gelmesidir. Bunun çeşitli basamakları, çeşitli aşamaları sosyalist demokrasinin özünü değiştirmez.

Sosyalist demokrasinin nitelikleri, işleyişi, kısa örnekler, bir başka yazının konusu olacaktır.

Şehirci : Mehmet Yücel / Sorumlu Müdür : Yalçın Yusufoglu / Yönetim yeri : Çalgaloğlu, Başmusaip Sokak, Tan Apartmanı, No: 11. İstanbul / Dizgi : Murat Matbaacılık Koll. Şti. 27 45 71 / Baskı : Karaca Ofset 27 53 45 / Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtım T. A. Ş. / Son Baskı Tarihi : 14.7.1975

İKİLİ ANLAŞMALAR TEK TARAFLI İPTAL EDİLMELİDİR...

Demirel Hükümetinin ABD silâh ambargosuyla ilgili olarak ikili anlaşmaların yeniden gözden geçirilebileceğini de bildirerek gösterdiği bir aylık süre 15 Temmuzda sona ermektedir. Demirel Hükümeti, 17 Haziran günü, ABD ile, kesilen «yardım» ile ilgili müzakerelere başlanması için 30 günlük süre tanıdığını açıklamıştı.

Yıllardan beri çok söz edilen, bu ikili anlaşmalar nelerdir? Türkiye halkının bilgisi dışında ve hatta, «gizli» denilenleri Meclislerden de hiçbir şekilde geçmemiş olan bu anlaşmalar 58 tanedir. Bunların ilki 1945 yılında, sonuncusu 1964 yılında imzalanmıştır. Bunların dokuzu «açık» dördü «hizmete özel», 45'i ise gizlidir. İlk gizli anlaşma 1948 de imzalanmıştır.

Bu anlaşmaların her biri, emperyalizmin ortağı yerli sömürücü güçlerin Türkiye'yi nasıl emperyalizmin bir «ileri karakolu» haline getirdiklerinin belgesidir. Ve bu anlaşmaların muhtevası halkımızca bilinmemektedir.

Bu anlaşmaların bir kısmı muhtemelen önümüzdeki günlerde «gözden geçirilecek», daha doğrusu Türkiye halkına gözden geçirilecektir. Aslında iptal edilen ve değiştirilen anlaşmalar, artık ABD emperyalizmi açısından değerini, önemini kaybetmiş, zamanı geçmiş anlaşmalar olacaktır. Bütün ikili anlaşmalardan çıkılabilmesi, bütün ikili anlaşmaların tek taraflı olarak iptali ancak işçi sınıfının ve emekçi halkın demokratik iktidarı altında mümkün olacaktır. Ama uyanan ve bilinçlenen emekçi halkımızın emperyalist ağdan kurtulmak üzere, bu konuda da yılmadan mücadele vermesi gerekmektedir.

Bu yüzden işçi sınıfı sosyalistleri, bütün ikili anlaşmaların tam olarak ve hiçbir şey gizlenmeden açıklanmasını ve hepsinin tek taraflı olarak iptalini halkımızın somut talepleri olarak ilân ederler.

Amerika ile Türkiye arasında imzalanmış 58 ikili anlaşmanın konuları ve tarihleri şöyledir:

- 1 — Askeri Yardıma ilişkin anlaşma. (Açık.) (23 Şubat 1945)
- 2 — Hava ulaştırma anlaşması ve eki. (Açık.) (12 Şubat 1946)
- 3 — Ödünç verme, kiralama ve karşılıklı talepler anlaşması (açık) (mayıs 1946)
- 4 — Yeni Askeri Yardım Anlaşması. (Açık.) (12 Temmuz 1946)
- 5 — ABD Kara Ordusu Harita Servisi ile Harita Genel Müdürlüğü arasındaki gayri resmi anlaşma. (Gizli.) (Ağustos 1948)
- 6 — Amerikan Ordusu, ABD Dışişleri Bakanlığı Kongre Kütüphanesi ile Türkiye Harita Genel Müdürlüğü arasındaki gayri resmi anlaşma. (Gizli.) (Kasım 1950)
- 7 — ABD Ordusu ile Harita Genel Müdürlüğü arasında Türkiye Birinci Nirengi şebekesinin muvazanesi anlaşması. (Gizli.) (20 Şubat 1953)
- 8 — TUHBM ve AMS arasında Türkiye'nin 1/250.000 ölçekli haritalarının revizyonu anlaşması. (Gizli.) (10 Haziran 1953)
- 9 — Harita Genel Müdürlüğü ile ABD Kara Ordusu Harita Servisi arasında, ABD Ordusundan te-

Bütün ikili anlaşmaların muhtevası halkımıza açıklanmalıdır.

min edilecek 1/250.000 ölçekli Türkiye haritalarının renk provaları ve ABD Ordusuna verilecek 1/250.000 ölçekli Türkiye Haritaları anlaşması. (Gizli.) (23 Şubat 1953)

- 10 — İki adet denizaltının Türkiye'ye verilmesi anlaşması. (Gizli.) (1 Haziran 1954)
- 11 — Türkiye ile ABD Deniz Kuvvetlerine mahsus müşterek talimat anlaşması. (Gizli.) (12 Haziran 1954)
- 12 — ABD ve Türkiye arasında askerî kolaylıklar anlaşması (Gizli.) (23 Haziran 1954)
- 13 — Türkiye ve ABD arasında vergi muafiyetleri anlaşması ve eki. (Açık.) (13 Haziran 1954)
- 14 — Kuvvetler statüsünü tanımlar mahiyetteki nota teatisi. (Hizmete özel.) (23 Haziran 1954)
- 15 — NATO devletleri arasında kuvvetler statüsüne dair sözleşmenin tatbikatına mütâallik anlaşma. (Açık.) (23 Haziran 1954)
- 16 — Akdeniz ve Ege kıyılarına ait hidrografik haritaların yapılmasına dair anlaşma. (Gizli.) (29 Kasım 1954)
- 17 — Hava teknik anlaşması. (Gizli.) (6 Aralık 1954)
- 18 — Türkiye Hava Kuvvetleri ile ABD Hava Kuvvetleri ortak talimatı. (Gizli.) (Adana Hava meydanı hakkında, 6 aralık 1954)
- 19 — TUHUM ve AMS arasında Türkiye'nin 1,25.000 ölçekli kara haritalarının hazırlanması hakkındaki anlaşma. (Gizli.) (Nisan 1955)
- 20 — İhtiyaç fazlası malzemenin elden çıkarılması hakkındaki anlaşma. (Hizmete özel.) (26 Mayıs 1955)
- 21 — Atom enerjisinin sivil sahada istimalı hususunda işbirliği anlaşması. (Açık.) (10 Haziran 1955)
- 22 — ABD askerî kuvvetlerinin Esenboğa Havaalanının havacılık hizmetleri ve tesisleri bakımından yararlanmaları hususunda teknik anlaşma. (Gizli.) (2 Temmuz 1955)
- 23 — TUHUM ve AMS arasında yapılan NEBDE ve tahvil anlaşması. (Gizli.) (6 Ağustos 1955)
- 24 — Türk Genelkurmayı ile Amerikan Yardımı Kurulu arasındaki Amerikan destek eşyasını liman, tahmil, ve tahliye işleri nakil ve masraflarının ödenmesine dair prensip kararı ve uygulama talimatı. (Gizli.) (31 Ocak 1956)
- 25 — Türkiye ile ABD arasında NATO Kuvvetler statüsü sözleşmesinin 7. maddesinin tatbiki ile ilgili nota teatisi. (Hizmete özel.) (28 Temmuz 1956)
- 26 — Türk ve Amerikan Garnizon Komutanları için ortak talimat. (Gizli.) (2 Ocak 1957)
- 27 — Askerî kolaylıklar anlaşmasına ek muhabere-elektronik teknik anlaşması. (Gizli.) (5 mart 1957)
- 28 — Muhabere-elektronik eki ile ilgili anlaşma memorandumı. (Gizli.) (27 Mart 1957)
- 29 — NİKE Eğitim ve malzemesinin teknik ve kabülüne mütâallik anlaşma. (Gizli.) (6 Aralık 1957)
- 30 — HONEST JOHN eğitim malzemesinin teklif ve kabülüne mütâallik anlaşma. (Gizli.) (14 Nisan 1958)
- 31 — F-100 uçaklarından oluşan üç filo teklif ve kabülüne mütâallik anlaşma. (Gizli.) (14 Nisan 1958)
- 32 — Ödünç verilecek gemilerle ilgili nota teatisi. (Gizli.) (14 Ekim 1958)
- 33 — Türkiye'de atom silâhları stoku tesisine dair anlaşma. (Gizli.) (20 Kasım 1958)
- 34 — OPTİK Radyo Rasathanesi ölçme aleti teka bül anlaşması. (Gizli.) (18 Şubat 1959)
- 35 — Türk Kara Ordusunun atom silâhlarını hedefe ulaştırma birliklerin harp başlığı yapılması hakkında anlaşma. (Gizli.) (28 Şubat 1959)
- 36 — İşbirliği anlaşması. (Açık.) (5 Mart 1959)
- 37 — Atom enerjisinin ortak savunma için kullanılması hakkında işbirliği anlaşması. (Gizli.) (5 Mayıs 1959)
- 38 — Türk Hava Kuvvetleri atom silâhlarının he-

defe ulaştırma sistemleri ile ilgili tesisler hakkında HEAT PRESS teknik anlaşması. (Gizli.) (9 Temmuz 1959).

- 39 — Diyarbakır Havaalanı anlaşması. (Gizli.) (20 Ekim 1959).
- 40 — Türkiye'deki NATO kuvvetlerine modern silâhların ithali anlaşması. (Gizli.) (Kasım 1959).
- 41 — Türkiye'deki NATO ENF. Torpido tesislerinin kontrol işletme ve bakımı için Deniz Kuvvetleri arasındaki anlaşma. (Gizli.) (9 Kasım 1959).
- 42 — İhtiyaç fazlası ABD askerî malzemesinin Türkiye'ye satış anlaşması. (Hizmete özel.) (13 Kasım 1959).
- 43 — Türkiye'deki M-12 mesafe bulucularının onarım ve inşa anlaşması. (Gizli.) (13 Kasım 1959).
- 44 — Titreşim telli gerilim ölçme aleti tekâmül anlaşması. (Gizli.) (24 Aralık 1959).
- 45 — Türk sınırında Oşinografik araştırmalar anlaşması. (Gizli.) (31 Aralık 1960).
- 46 — Tabii uranyum anlaşması. (Açık.) (7 Şubat 1961)
- 46 — Tabii uranyum anlaşması. (Açık.) (7 Şubat 1961)
- 47 — Toprak stabilizasyonu geliştirme anlaşması (Gizli.) (Nisan 1961).
- 48 — SİGINT anlaşması. (Gizli.) (20 Şubat 1962).
- 49 — Türkiye'de kurulacak ABD FORWARD SCATTER sisteminin teknik anlaşması. (Gizli.) (25 Mayıs 1962).
- 50 — Çiğli Hava Üssü için SANCAR-WOOD protokolü. (Gizli.) (14 Mart 1963).
- 51 — Türkiye'de mevcut jupiter füzelerinin söküler yerlerine atom denizaltılarında taşınan polaris füzelerinin ikame edilmesi anlaşması. (Gizli.) (10 Nisan 1963).
- 52 — Kaynaklama konusunda bilgi mübadelesi. (Gizli.) (11 Ekim 1963).
- 53 — İncirlik'te Türk uçaklarına yapılan P-4 yakıt ikmal protokolü. (Gizli.) (30 Ocak 1964).
- 54 — Adana sahası FIR trafik kontrolü protokolü. (Gizli.) (15 Haziran 1964).
- 55 — ABD Deniz Kuvvetlerinin RA-3-B uçaklarının yapacağı fotoğraf görevi protokolü. (Gizli.) (Temmuz 1964).
- 56 — Çiğli Türk-ABD Kuvvetleri Teknik Kunllanma Protokolü. (Gizli.) (25 Ağustos 1964).
- 57 — Patolojik bilgi mübadelesi Anlaşması. (Gizli.) (31 Ağustos 1964).
- 58 — Askeri yiyecek ve beslenme usulleri hakkında Anlaşma. (Gizli.) (16 Eylül 1964).

TSİP programında BAĞIMSIZLIK

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin dış politikası ilkesi TAM BAĞIMSIZLIKTIR. Bunun için NATO, CENTO, AET ve benzeri anlaşma ve birliklerden çıkmak, ülkemizi yabancı üslerden ve bağımsızlığımıza aykırı karşılıklı anlaşmalardan kurtarmak gerekir. Bugün nice ikili anlaşma meclisten bile geçirilmeden imzalanmış durumdadır. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, bu bağımlılıkların kaldırılması için, kuruluşundan itibaren sonuna dek mücadele edecek ve iktidara geldiğinde bağımsızlığı zedeleyici, bu türden tüm anlaşmaları sona erdirecektir.